

Catalunya

► Òrgan d'expressió de la CGT de Catalunya • Juny 2009 • número 107 • 0,50 euros • www.revistacatalunya.cat

www.cgtcatalunya.cat

"Tu viatges en direcció contrària" (fragment). Disseny: Patrícia Carles

> ON ENS TROBEM?...

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - spccc@cgt.es
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS SECTORIALS

- Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)
- Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit de Catalunya
- Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)
- Federació de Sanitat de Catalunya
- Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)
- Federació d'Administració Pública de Catalunya (FAPC)

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia

Rambla Sant Isidre, 15, 1r
08700 Igualada. Tel. i fax 93 804 29 85
cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat

Raval de Sta. Anna, 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977 34 08 83. Fax 977 12 80 41

Baix Llobregat

Cra. Esplugues, 46
08940 Cornellà - cgtbaixl@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 377 91 63. Fax 93 377 75 51

Comerc, 5. 08840 Viladecans

cgt.viladecans@yahoo.es
Tel./fax 93 659 08 14

Baix Penedès

Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977 66 09 32
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord

Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@yahoo.es. tel. i fax 93 383 18 03

Garraf-Penedès

Lepant, 23, baixos. 08800 Vilanova i la Geltrú -
cgtvng@cgtcatalunya.cat
Tel. i fax 93 893 42 61

Maresme

Plaça Cuba, 18, 2n
08302 Mataró - maresme.cgt@gmail.com
Tel. i fax 93 790 90 34

Vallès Oriental

Francesc Macià, 51
08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 93 593 15 45. Fax 93 579 31 73

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona

Av. Sant Narcís, 28, entl. 2a
17005 Girona - cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972 23 10 34. Fax 972 23 12 19

Ponent

Av. Catalunya, 2, 8è
25002 Lleida - lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973 27 53 57. Fax 973 27 16 30

Camp de Tarragona

Rambla Nova, 97, 2n 1a - 43001 Tarragona
cgttarragona@cgtcatalunya.cat
Tel. 977 24 25 80 i fax 977 24 15 28

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona

Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 70 80

Manresa

Circumval·lació, 77, 2n
08240 Manresa - manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 874 72 60. Fax 93 874 75 59

Rubí

Colom, 3-5
08191 Rubí - flcgt_rubi@hotmail.com
Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell

Unió, 59
08201 Sabadell - cgtSabadell@hotmail.com
Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa

Ramon Llull, 130-136
08224 Terrassa - cgtTerrassa@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès

Pedrisos, 9 bis - 08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar-v@terra.es. tel./fax 93 714 21 21

Sallent

Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Editorial

A propòsit del XVI Congrés Confederal de la CGT

Quan llegiu aquestes línies ja s'haurà celebrat a Màlaga, entre el 4 i el 7 de juny, el XVI Congrés Confederal de la CGT, una nova oportunitat de retrobament entre la militància, de captar la situació actual de l'organització, de proposar alternatives de lluita i de canvi social, de prendre acords, d'expressar solidaritats... i també, i això hauria de ser el principal, de demostrar que la CGT pot ser l'eina necessària i indispensable per transformar l'injust sistema social en què vivim, ara més necessària que mai, en el marc de la crisi capitalista i de creixents desigualtats que estem patint en els últims mesos.

Es tracta de prendre acords, de dinamitzar campanyes, lluites i mobilitzacions, de calentar motors per a la realització d'una vaga general per fer front a la crisi que governs, bancs, multinacionals i patronals diverses han creat. Però també cal fer autocrítica. Cal tenir en compte que ja tenim molta lletra escrita, ja tenim molts acords adoptats sobre tot tipus de temàtiques sindicals i

socials, però si ens posem a analitzar el nivell d'aplicació i desenvolupament d'aquests acords dins de l'organització cal reconèixer que no estem a l'alçada d'allò que acordem.

Què volem dir amb això? Volem dir que tot i la constant crida a treballar coordinadament amb els moviments socials encara hi ha massa localitats on les federacions locals de la CGT no estan pel tema, massa localitats on la CGT es troba tancada exclusivament en la dinàmica estrictament sindical, relegant l'acció social a l'últim racó, massa localitats on la CGT no treballa a nivell de problemàtiques ciutadanes, massa localitats on la comunicació entre les seccions sindicals (l'acció dins l'empresa) i la federació local (la coordinació del dia a dia d'activitats i lluites) és pràcticament inexistent, generant dues dinàmiques que sovint s'ignoren mútuament, massa localitats on els personalismes entorpeixen el treball quotidià, massa localitats on l'estructura organitzativa està sota mínims o és ben manifesta la

incapacitat de treballar coordinadament i amb una mínima planificació.

No som pessimistes per sistema, però si de veritat volem ser motor del canvi social, si volem construir una societat llibertària, la nostra pròpia organització ha de donar exemple i ha de ser un reflex d'allò que volem construir i, sincerament, si ens mirem a nosaltres mateixos i tenim un mínim sentit autocrític, hem de reconèixer que ens queda molt camí per a recórrer, moltes coses a millorar.

Existeixen actualment al si de la CGT massa rutines enquistades, personalismes, tancament mental, incapacitat de treballar en equip, déficits de funcionament democràtic i participatiu, ansies de "control" de l'aparell organitzatiu, barreres a la renovació de la militància, i la tant estesa cultura de manteniment del propi "xiringuito", i els demés que s'espavilin... i si no comencem per canviar això molts dels acords adoptats en els congressos es

quedaran sempre en paper mullat. I finalment no podem obviar una altra realitat, som un sindicat que bàsicament s'aguanta i es dedica als sectors de la classe treballadora que encara mantenen un nivell de drets laborals mínimament acceptable, els i les treballadores de les grans empreses i l'administració pública, on encara es pot fer sindicalisme amb un mínim de garanties, on els sindicats encara hi són presents. Però això té data de caducitat: si no aconseguim incorporar a la dinàmica sindical les noves generacions, si no aconseguim implicar a dones, joves, immigrants, els sectors més afectats per la precarietat i la temporalitat, on fer sindicalisme és una entelèquia, acabarem sent una espècie en vies d'extinció, fent sindicalisme per als sectors més privilegiats de la classe treballadora, i encara... Tot i així, sempre hi haurà qui preferirà seguir mirant-se al melic. Però el tren de la història no espera...

Agurrelj

Tenint en compte que Educació per a la ciutadania és una alternativa a la Religió, hem de comprovar que sigui conforme al Catecisme...

"Catalunya", publicació de la CGT de Catalunya. 8a època. DLB 36.887-92. **Edició:** Col·lectiu Catalunya: Ramon Aubà, Joan Rosich, Pau Juvillà, Joan Anton T., Jose Cabrejas, Mireia Bordonada, Dídac Salau, Josep Garganté, Josep Estivill, Xavi Rojials, Jordi Martí i Òscar Purqueras. **Col·laboren en aquest número:** Patrícia Carles, Pepe Berlanga, Vicent Martínez, Toni Álvarez, Pau Gomis, Pep Cara, Ferran Aisa, Miquel-Dídac Piñero, Faume Fortuño, Carles Jové, Maria Àlcazar, Elisenda Trilla, Desiderio Martín, Xarxa Estatal pels Drets dels i les Immigrants, La Directa, Plataforma d'Afectats per la Hipoteca, Plataforma per la Defensa de la Barceloneta, Col·lectiu Editor del Diagonal, Insubmisos a les Penes-Multes i les federacions i seccions sindicals de CGT. **Tirada:** 10.000 exemplars. **Informàtica:** Germán 'Mozzer'. **Redacció i subscripcions:** Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977 340 883. **Col·laboracions a:** catalunyacgt@cgtcatalunya.cat *No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.*

Aquest número del 'Catalunya' s'ha tancat el dia 4 de juny de 2009.

"És necessari promoure consciència social i debat públic per treure el vel que amaga la informació sobre la realitat que se'ns apropa i per construir una nova manera de viure"

Enric Duran, dins "Abolim la banca", Editorial Ara Llibres, Barcelona 2009

Tots els continguts d'aquesta revista estan sota una llicència "Creative Commons Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 2.5 Espanya" **Sou lliure de:** copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
- Reconeixement. Heu de reconèixer els crèdits de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.
- No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- Sense obres derivades. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.
Quan reutilitzeu o distribuiu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra. Alguna d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular dels drets d'autor. Els drets derivats d'usos legítims o altres limitacions reconegudes per llei no queden afectats per l'anterior. Més informació a <http://cat.creativecommons.org/>

REPORTATGE

El meu pas per la presó ha estat una experiència enriquidora

S'ha volgut evitar que veiés, el que és la presó realment.

Viure sense el capitalisme

Torno a ser lliure, seguim treballant per poder viure sense capitalisme

Enric Duran

Després de 65 dies empresonat sense ser jutjat, l'audiència de Barcelona ens ha donat la raó en quan a que la mesura de presó provisional sense fiança, impresa pel jutjat nº 29 era excessiva.

L'auto de l'audiència, insisteix però en el risc de fuga, parlant de declaracions meves contradictòries, sense voler reconèixer que es va tractar d'un procés en que vaig decidir tornar assumint-ne les conseqüències coincidint amb la publicació "Podem!" del 17 de març.

L'audiència contradiu clarament el

que havia dit el jutjat d'instrucció núm. 29; així, si aquell deia, sense avergonyir-se'n, que un motiu per "fugar-me" és que no tenia arrelament social, aquesta diu ara que tinc "una xarxa de connexions" a la meua disposició, per marxar o per situar-me en parador desconegut, sense sortir del país.

Així doncs l'audiència de Barcelona s'ha inventat "l'excés d'arrelament social" com a motiu per a prendre mesures cautelars.

En que quedem?

Encara que l'audiència ens hagi donat la raó parcialment, els 65 dies tancat, no me'ls treu ningú.

Tot i així, el meu pas per la presó ha

estat una experiència enriquidora, que m'ha servit per aprendre per mi mateix, moltes coses del sistema penitenciari i de la realitat de les presons.

A nivell personal el dia a dia ha estat molt tranquil i no se m'ha fet massa dur, en part per la meua manera de ser, però també perquè no té res a veure entrar a la presó amb el suport social del que gaudeixo, que entrar-hi com el 99,9% dels interns, com a persones anònimes o senyalades com a pàries. S'ha volgut evitar que veiés, el que és la presó realment, però la meua observació i les estones compartides amb d'altres companys, m'han servit per fer-me'n una idea prou aproximada de la indefensió i la vulneració de drets fonamentals, que viuen els

milers de persones recluses, en el nostre país, una falta de drets molt per sobre, del que en diuen les lleis vigents.

La presó no compleix la funció de reinserció que se li suposaria sino que accentua el desarrelament social i falta de perspectives dels que hi són tancats.

Aquesta experiència espero que em serveixi doncs, per poder contribuir a la defensa dels drets fonamentals dels reclusos i a crear debat social sobre la presó i les seves alternatives.

A més de criticar els fonaments d'aquesta decisió que ha posat preu a la meua llibertat, la fiança de 50.000 euros la considero excessiva també en la quantitat. Nomes cal mirar l'arxiu de les fiances demana-

des en d'altres suposats delictes, per adonar-se que és una xifra discriminatòria per motius d'idees. Tot i així, entre la gent que em dona suport, algunes persones individuals que no volen dir qui són, l'han dipositat ràpidament. La gent que em dona suport considera que soc més útil al carrer que a la presó i és per això que tan ràpidament, m'han alliberat. Els ho agraeixo i assumeixo aquesta confiança dipositada en mi. Tot i així convé aclarir que d'aquests diners els bancs no en veuran res, perquè no són meus i que en ser una fiança no es tracta de donacions, sino de dipòsits que seran retornats a aquestes persones després del judici.

Aquests dipòsits es traslladaran properament, a la banca ètica i coo-

perativa Fiare, de manera que en el jutjat només hi quedarà l'aval bancari corresponent que estem tramitant que aportí aquesta entitat. Serà d'aquesta manera com farem que la nostra resposta a aquesta mesura econòmica sigui coherent amb els objectius de la insubmissió bancària: aprofitant-la per reforçar el primer projecte alhora ètic i cooperatiu del nostre país.

El procés d'instrucció continua i pot ser llarg. Si els bancs em volen jutjar, la ciutadania jutjarà a la banca. Com s'ha demostrat en aquests 65 dies empresonats, per cada cop seu, el que faran serà amplificar la força de les nostres denúncies, el significat dels nostres arguments i la co-

herència dels nostres actes. Buscant un càstig exemplar, el que han fet és reforçar un exemple que inspira.

Quan la voracitat i falta d'escrúpols de la banca ha quedat el descobert i ha fet de desencadenant de la greu crisi econòmica actual, una majoria social, considera que els lladres són els bancs i volen per mi l'absolució. A partir d'ara, s'obre una nova etapa en que defensaré les meves idees en llibertat, tal i com anava a fer a partir del 17 de març. Dos mesos després, em reincorporo tant activament com sempre als moviments socials, i especialment a la xarxa pel decreixement i al col·lectiu crisi. Tenim molta feina per endavant per estendre els projectes pre-

sentats en la publicació podem! I juntament amb centenars de companys i companyes, ens implicarem amb totes les nostres forces perquè el proper 17 de setembre, pugui ser un nou punt d'inflexió per a demostrar que podem viure sense capitalisme, i per visibilitzar la gran quantitat de persones que cada vegada més, volem viure d'una manera alternativa a la que imposa el sistema dominant i que ho estem començant a fer.

A nivell global, el temps passa i per més forts que són els arguments, per més clares que es manifesten les evidències, per més actors socials que ho reclamen, ningú a la classe política gosa entrar pública-

ment en el debat sobre si el creixement hauria de seguir sent un fi en si mateix. En lloc de canviar el model perquè no necessiti créixer, es parla de canviar de model de creixement i es practiquen mesures que només tendeixen a perpetuar-lo. Es subvenciona la compra de cotxes, mentre cada cop més gent aturada pateix per poder menjar i tenir lloc on dormir. Així, es desaproveitja l'ocasió per a iniciar una transició cap a un model econòmic i ecològicament viable. Si no ho fan ells ho haurem de fer nosaltres.

Si la classe política desvia l'atenció ens haurem de centrar. Ja n'hi ha prou de falses promeses, de corrupcions i d'insults entre partits. Ja

n'hi ha prou de cobardia i de càlculs electorals a curt plaç. Per què no parlem de com podem fer viable la nostra societat pel 2012, de manera que ho sigui també pel 2020 i el 2040?

Mentre les institucions públiques no reaccionin i continuïn actuant segons la llei del silenci per tot el que no sigui el pensament únic capitalista, només tenim una opció i és la d'actuar directament; la de transformar la societat des de baix, des de l'autoorganització social.

La repressió no ens tallarà les ales. El poder no és tal sense obediència, ni sense por. Cada vegada som més les persones valentes i ens estem organitzant.

Enric Duran: cap, cos i cor

Jordi Martí Font

Mentre la dreta catalunyesa del PP i CiU competeix per veure qui acusa més vegades els "immigrants" de tots els mals de la nostra societat, dijous 22 de maig l'Enric Duran sortia de la presó. Han estat setmanes de reclusió fonamentades, segons l'Audiència Provincial de Barcelona, en el fet que "hi havia risc de fuga". És curiós que aquesta justificació per a la presó preventiva s'apliqués precisament a ell, que tenia ben clar que un cop treia la publicació "Podem" la seva feina bàsica havia de ser presentar-la arreu del territori i estendre així algunes de les alternatives possibles al capitalisme com a sistema. O sigui, que estava localitzable i present públicament amb una agenda pública i sense cap

intenció de marxar enlloc. Bé, curiós no, és lògic per als que pensem que la separació de poders de les democràcies occidentals només té una cosa que unifica els tres i senyoreja damunt d'ells: el domini total i absolut d'un quart poder, l'econòmic, que és qui realment talla el bacallà.

Mentre l'Enric passava els seus darrers dies, de moment, a Can Brians, jo a Tarragona acabava de llegir el seu primer llibre, que espero que no sigui el darrer. "Abolim la banca" és un interessant recorregut per la vida de l'activista amb alguns desencerts (com la utilització de la tercera persona en el primer capítol) i un gran nombre d'encerts, com un entenedor relat sobre la creació de diners del no-res, un miracle atribuït bàsicament a la Mare de Déu de la Banca, amb pecat conce-

buda.

L'Enric il·lumina la lectura per entendre la seva acció de recuperació de 492.000 euros a 39 entitats bancàries amb dues referències que vull comentar. D'una banda, les accions de l'anarquista falsificador de diners Lucio Urtubia i, de l'altra, el pensament del radical nord-americà Henry David Thoreau.

Lucio Urtubia, amic i col·laborador personal del Quico Sabaté, es va enfrontar al Poder falsificant milers i milers de bitllets, centenars de documents falsos... per facilitar les coses a qui s'enfrontava a qualsevol tipus d'opressió en qualsevol racó del món. Un dels lemes que ell pensa que ha de ser divisa de qualsevol revolucionari és "fer-ho però fer-ho bé".

Per la seva banda, l'autor de "La desobediència civil", H. D. Thore-

au, exposava en la seva obra el dret de les ciutadanes i ciutadans a resistir davant del poder de l'Estat ja que pensava que les lleis no podien dominar el comportament humà sinó que ho havia de fer la justícia. Ara bé, què és i era la justícia?, preguntaran els lectors. Doncs ben bé no ho sé, però estic segur que no té res a veure amb convertir les necessitats bàsiques en luxes inaccessibles i qui s'hi oposi tancar-lo a la presó, tal com en l'època de Thoreau la justícia no era l'esclavisme, contra el qual va practicar la insubmissió negant-se a pagar impostos al govern. El 1846, per aquesta pràctica va ser empresonat i una veïna anònima li va pagar la fiança. Els referents, com veieu, són potents, però no tindrien cap mena

d'importància si no hi hagués la pròpia acció de l'Enric al darrer. Podem omplir milers i milers de pàgines de paper de bones intencions i de coses que volem fer, de projectes revolucionaris que hem de desenvolupar, d'il·lusions polítiques... però si no hi posem el cos, no serveix de res. De la mateixa manera, podem anar a totes, mobilitzar-nos i esdevenir gairebé revolucionaris actius constants, però si no hi posem el cap, no serveix de res. La suma de cap i cos, a l'hora, és imprescindible per a l'enfrontament que haurem de fer, però alhora si no hi posem el cor, no servirà de res. I en l'Enric, cap, cos i cor han esdevingut un, sense cap mena de dubte, per això passi el que passi ja ha guanyat. I amb ell, totes i tots.

Materials informatius sobre l'Enric Duran i el Col·lectiu Crisi

Col·lectiu Catalunya

Qui és l'Enric Duran?

Enric Duran (Vilanova i la Geltrú, 1976) és un activista català molt implicat en la consulta per l'abolició del deute extern (1999-2000), el Moviment de Resistència Global (2000-2002), la Campanya contra el Banc Mundial (2001), la Campanya contra l'Europa del Capital (2002); promotor de projectes com l'agència de notícies liberinfo.net (des de 2002), de l'Infoespai de Gràcia (des de 2003), de l'Entesa pel Decreixament (2007-2008) i de Temps de re-voltes (2008). Actualment és el responsable del butlletí "Crisi" / "Podem" i membre del Col·lectiu Crisi (www.17-s.info).

Documental "Insubmis a la banca"

Un documental d'Elisenda Trilla i Miquel Martí Freixas

El documental, de 23 minuts, el podeu visionar al web: www.enricduran.cat/node/1408 www.granangular.cat/fitxadocu.php?ID=464

Comentari dels autors:

Durant més de dos anys, l'activista català Enric Duran ha obtingut préstecs per un total de 492.000€ de 39 entitats bancàries i ha destinat els diners, segons diu, als moviments socials que miren de construir alternatives. La qüestió és que ha anunciat públicament que no pensa tornar els diners i defineix la seva acció com un acte d'insubmissió a la banca, com una nova forma de desobediència civil.

Aquest documental proposa una reflexió sobre la seva acció on el propi Enric Duran hi participa amb una auto-entrevista que ha enviat als autors.

Amb "Insubmis a la banca" hem volgut acostar-nos a l'Enric Duran dins les possibilitats que la situació legal del nostre protagonista ens han permès- per desxifrar els seus motius, contextualitzar l'acció i conèixer la seva opinió envers el món que ens envolta. I sobretot fer-ho abans que es dilueixi en la nostra societat de l'espectacle on ens toca viure.

Ja fa bastants anys que coneixíem l'Enric Duran. Apropar-se als moviments socials a Catalunya significava trobar-se'l tard o d'hora, treballant de manera infatigable. El 17 de setembre de 2008 va aparèixer

una nova publicació gratuïta amb continguts alternatius: "Crisi". El més sorprenent és que a les pàgines centrals, l'Enric Duran va fer pública una acció de desobediència a la banca que ningú no hauria imaginat, un acció directa que ens fa pensar tant en Thoreau, com en les expropiacions dels anarquistes del passat fusionades amb tècniques, valors i mitjans del segle XXI. Ens vam quedar bocabadats.

Elisenda Trilla / M. Martí Freixas

"Abolim la Banca"

Llibre de l'Enric Duran, del qual trobareu més informació al següent enllaç: www.enricduran.cat/abolim_la_banca

El podeu descarregar en pdf a: www.podem.cat/sites/default/files/desobeint_la_banca.pdf

"Escriu en aquestes pàgines per fer públic que he expropiat 492.000 euros a 39 entitats bancàries a través de 68 operacions de crèdits. Incloent interessos de demora, la xifra actual del deute és de més de 500.000 euros que no pagaré".

Dia 17 de setembre de 2008. Crisi, un diari peculiar, inundava les ciutats i els pobles catalans. El titular preguntava al lector: "Creus que els bancs et roben?". L'activista, Enric Duran, revelava en aquesta publicació com havia expropiat 39 entitats bancàries per reivindicar una nova forma de desobediència civil a l'altura dels temps que corren. Coincidint amb la seva tornada a l'activitat pública, després de 6 mesos en paradís desconegut, l'Enric ens explica amb aquest llibre el com i el perquè de la seva acció i suggereix alternatives al sistema actual. "Quan el finançament al consum i l'especulació són dominants a la nostra societat, què millor que "robar" als que ens roben i repartir els diners entre els grups que ho denuncien i construeixen alternatives?"

Blog de l'Enric Duran

www.17-s.info/blog/522

Webs Col·lectiu Crisi / Revista Podem

www.17-s.info/
www.podem.cat/

Notícies sobre el tema publicades al web de la CGT de Catalunya

Han detingut l'Enric Duran, activista social anticapitalista:

www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article2782

Presó sense fiança per a l'activista Enric Duran:

www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article2790

Es constitueix un Grup de suport a l'Enric Duran:

www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article2797

La insubmissió al creixement com a forma de qüestionar públicament el pensament únic: Article d'opinió

de l'activista anticapitalista Enric Duran

www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article2837

Enric Duran: "Defensar la meua llibertat és defensar el debat lliure i seriós sobre quin model de societat volem":

www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article2836

Setmana d'activitats de boicot als bancs que han denunciat a l'activista anticapitalista Enric Duran:

www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article2902

TREBALL-ECONOMIA

Exigim un canvi social i econòmic radical que substitueixi les cultures capitalistes imposades pels poderosos per una cultura de la vida

En definitiva, segueix sent necessària la mobilització

Concentracions a Vic i Manresa contra l'ERO de MotorVic

CGT Manresa

Els treballadors de MotorVic SA es van mobilitzar el 30 d'abril i el 4 de maig realitzant concentracions davant als centres de treball de l'empresa a Vic i Manresa per protestar contra l'ERO presentat per l'empresa, i en resposta a la poca disposició que mostra l'empresa per arribar a la solució del conflicte presentat per la mateixa. L'ERO afecta 14 treballadors.

Per a la CGT queda clara la intenció de l'empresa d'aprofitar la "crisi econòmica" per reduir plantilla. S'han plantejat diferents opcions per tal de solucionar la situació: ERE temporal de tota la plantilla fins que la situació de les vendes remonti, recol·locació del treballador amb mes antiguitat per millorar la situació de la resta d'afectats, prejubilacions,..... Totes elles han estat descartades per l'empresa i no ha mostrat cap interès real d'arribar a un acord.

Per tot això s'han esgotat les vies de negociació i ens hem de dirigir a la mediació de l'administració. En tot moment ha quedat clara la intenció per part dels treballadors de negociar, però no podem dir el mateix de l'empresa. Després de presentar l'ERO formalment el 16/3/09 ens hem reunit diverses vegades:

- 16 de març : es presenta l'ERO, reunió informativa.

- 20 de març : es demana per la part social documentació que acrediti el que planteja l'empresa.

- 7 d'Abril : es manifesten les postures de cada part

- 14 d'abril : l'empresa respon a la part social.

- 28 d'abril : L'empresa s'aixeca de la taula, donant per finalitzada les reunions a dues parts.

En tot aquest temps l'empresa tan sols s'ha mogut aplicant-li un expedient temporal a una afectada i prejubilant-ne a un altre. Es podia haver solucionat això sense haver presentat un expedient, però segons la nostra opinió s'esta aprofitant per treure a a 4 treballadors amb antiguitat implicant a gent amb poca antiguitat per tal de amb el cost de dos fer fora a 12 treballadors. Set del afectats tenen menys de quatre anys d'antiguitat, quatre menys de dotze i un 37 anys. L'empresa al·lega la disminució de vendes i tan sols un es comercial, diu que les entrades al taller s'han reduït i als clients els dona hora a dies vista per falta de personal, i elimina la secció de recanvis (un taller oficial sense secció de recanvis?). De fet en el grup familiar d'Empreses familiar s'esta creant Rovira Recanvis.

A finals de l'any passat en una entrevista en una publicació de l'Osona el propietari Sr. Rovira afirmava la bona situació del grup.

Davant d'aquesta situació els treballadors afectats fan pública la seva

situació, comptant amb tot el suport de la CGT. Proposen convertir l'ERO d'Extinció de contractes en una suspensió temporal, es queixen

de la manca de voluntat de l'empresa d'arribar a un acord després de 1 més de negociació, i que l'ERO presentat no té causa clara i té grans

arbitrarietats que no es correspon a la situació real de l'empresa. L'empresa també té un centre de treball a Terrassa.

L'adjudicació a la planta de Seat Martorell de l'Audi Q3: Poc pa i pèsim circ

Seccions Sindicals de la CGT al Grup Seat

Els treballadors de l'empresa de pistons Mahle, a Vilanova i la Geltrú, després d'un llarg procés de lluita i mobilitzacions, van acordar el 27 de març tornar al treball a partir del dia 30 i desconvocar la vaga indefinida que mantenien. L'assignació del Q3 a la planta de Seat de Martorell ha estat una qüestió d'estat, tot un circ mediàtic. Un teatre on la VW, els governs i els sindicats col·laboracionistes han escenificat els esforços realitzats per aconseguir que SEAT produeixi aquest model, que suposadament augmentarà la producció i mantindrà les necessitats de plantilla a partir de l'any 2011.

La subhasta del Q3 va arribar fins al Parlament, on el president del Govern va posar la SEAT com

exemple a seguir; mentre es beneïen les subvencions, a càrrec del Ministeri i la Conselleria amb els diners de tots, que aniran al grup VW perquè ens adjudiqui el cotxe, amb les següents contrapartides:

- L'empresa seguirà disposant dels ERO al seu antull i una part de la plantilla s'anirà a l'atur. Mentre, una altra part, rebenta en el seu lloc de treball amb els ritmes inhumans implantats.

- La congelació salarial concedida pels sindicats majoritaris a SEAT, significarà una reculada en les condicions laborals de la plantilla sense precedents, també per a la resta de la classe treballadora ja que aquesta fórmula de reduir salaris està sent exportada per patronal, govern i sindicats signants, a altres empreses.

Des de la CGT, en el 2005, vam ser els primers a exigir un model

AUDI, quan la resta de sindicats assumien que calia reduir plantilla i es dedicaven a negociar acomiadaments. Que fabriquem el Q3 és el mínim reconeixement que podia tenir la VW cap als treballadors de SEAT per la seva professionalitat i productivitat.

Aquestes raons són les argumentades des del consorci per assignar-nos aquest tot terreny d'alta gamma, mentre que a Bratislava li ha estat adjudicada la plataforma "New Small Family" de cotxes utilitaris, i fabricarà models SEAT. Les decisions del grup obeïxen a raons estratègiques per a treure el màxim de benefici enfrontant a les plantilles dels diferents centres.

Des de la CGT seguim exigint, com pas real cap al manteniment de l'ocupació, l'ampliació de la gamma amb més varietat de models, l'obertura dels mercats vetats, i sobretot,

la fabricació de cotxes amb motors d'energies netes.

Després de les medalles, què més hi haurà?

Mentre tota la classe política i els dirigents sindicals s'agenollaven davant la multinacional, el President de SEAT ens avisava que l'esforç de la plantilla encara no ha acabat, i utilitzava un símil esportiu per advertir que només ens hem classificat per a les olimpíades, i que hem d'entrenar encara més dur per a guanyar-les.

Volem respondre amb un símil semblant per a recordar-li que els esportistes quan duen el seu cos a l'extrem poden sofrir una mort sobtada, una cosa que desgraciadament ve sent habitual. Per això, Sr. President no ens exigeixi més sacrificis

que ja hem donat massa. Les exigències són tan altes que en la SEAT, com en els camps de futbol, també cauen els companys morts al terra. Això és mort per causes laborals, encara que hi hagi "sindicalistes" que ho denominen causa natural i segueixen sense rectificar la deplorable nota que van fer després de la mort del company del Taller 2. Des de la CGT lluitarem per a minimitzar la reculada que significa "l'acord" de congelació salarial, i exigirem que es constitueixi la taula del conveni, doncs era un compromís de la consulta. Apostem per una negociació del conveni positiva per als treballadors de SEAT, que signifiqui una recuperació davant el perdut en els passats convenis. Davant unes condicions de treball cada vegada més deteriorades només cap la millora econòmica i social.

Sobre la no aprovació de la "Directiva de les 65 hores"

Vagues de 24 hores per als 9 i 10 de juny contra la fragmentació de RENFE

Secretariat Permanent de la CGT

La famosa "Directiva de les 65 hores", que pretenia modificar l'actual Directiva 2003/88 sobre ordenació del temps de treball no serà, de moment modificada. El Parlament Europeu i els governs dels diferents països de la Unió Europea van tancar les negociacions el dia 28 d'abril sense acord.

Aquest fet tampoc el podem qualificar de positiu perquè, com ja plantejàvem, en el Butlletí Informatiu núm. 121, que la CGT publicava al mes de gener d'aquest mateix any, l'actual Directiva 2003/88 que continua vigent no és beneficiosa per als interessos dels treballadors/es.

Per tant, és convenient situar com queda la regulació del temps de treball en el marc de la Unió Europea:

- L'actual Directiva recull una jornada setmanal màxima de 48 hores, molt lluny de les 35 hores setmanals que serien les estimables per als interessos dels treballadors a l'efecte d'un millor repartiment del treball i de la riquesa.

- El temps de "atenció continuada" seguirà sent computable a l'efecte d'establir la jornada de treball, sent aquest un dels pocs aspectes posi-

tius de la situació actual.

- L'article 22 de l'actual Directiva possibilita en la pràctica l'aplicació de la clàusula "opt-out" que possibilita els pactes privats sobre l'augment de la jornada laboral, legalitzant les jornades setmanals de treball de fins a les 60, 65 o 72 hores.

Segueix sent possible que hi hagi jornades de treball superiors a les 48 hores setmanals en funció que:

* el treballador presta consentiment per a això

* no se li causa perjudici en el cas que no presti consentiment

* l'empresari dugui un registre amb aquests treballadors/es afectats

* el citat registre estigui a disposició de les autoritats

* l'empresari informi a les autoritats d'aquells treballadors que es trobin en aquesta situació

- L'actual Directiva no estableix un límit màxim d'hores superant la jornada marc de referència de 48 hores setmanals que és la regla general.

- La legislació europea estableix els següents períodes de descans:

* 11 hores de descans diari.

* 24 hores de descans setmanal (a les quals cal sumar les 11 hores de descans diari)

* 4 setmanes de vacances.

- Per tant, si es compleixen els requisits inclosos en els punts anteriors, la jornada de les 60, 65 o 72 hores, seguiria sent possible.

De l'anteriorment exposat, convé advertir que la regulació no ha canviat substancialment, encara que sembli desprendre's una altra cosa si atenem a les declaracions eufòriques de certs eurodiputats amb la col·laboració inestimable dels mit-

jans de comunicació.

És per aquesta raó, que convé seguir alçant la veu i mobilitzant a la societat civil davant l'Europa del Mercat i del Capital que prossegueix en la seva batalla de retallar drets socials i laborals amb la finalitat d'assolir una Europa més competitiva de cara a l'economia mundial. En definitiva, segueix sent necessària la mobilització.

Més atur i menys pensions: "Ens prenen el present i ens neguen el futur"

Secretariat Permanent de la CGT

El 24 d'abril s'han conegut les dades oficials de l'EPA situant l'atur exactament on fa uns dies denunciàvem des de la CGT, sent el total de desocupats 4.010.700, el que representa el 17,36 % de la població activa. S'han destruït 802.000 llocs de treball en els últims 3 mesos. Ja hi ha més de 1 milió de llars que tenen a tots els seus membres sense treball.

En paral·lel assistim a una nova ofensiva d'economistes, presidents de bancs i caixes, plumilles del capital i governadors d'institucions oficials que tornen a la càrrega contra la baula més feble del sistema, els treballadors i treballadores, reclamant noves reformes laborals, de la Seguretat Social i de les pensions que se'ns venen com receptes indispensables per a sortir de la crisi i per al manteniment del sistema públic de pensions.

El governador del Banc d'Espan-

ya, en la seva línia habitual de portaveu neoliberal, reclama de nou llibertat absoluta per a portar a terme aquestes reformes estructurals, amenaçant amb la insostenibilitat del sistema, per a obligar als treballadors i treballadores a augmentar els anys de cotització necessaris per a poder cobrar una pensió pública. A més es fa eco de les recomanacions del FMI entorn de la necessitat de moderar els salaris dels treballadors, que no el seu propi, per a reduir costos empresarials.

Per la seva banda, i encara que formalment el Govern rebutja aquestes mesures, en la pràctica estudia computar tota la vida laboral per a obtenir la mitjana del cobrament de la pensió, ponderant també l'esperança de vida del receptor de la pensió i limitant encara més l'import d'aquestes pensions per a reduir-les.

La realització d'aquestes reformes suposen la mateixa recepta que es duu implantant en els últims trenta

anys i que ens han conduït al desastre social que representa en aquest país l'acomiadament lliure i quasi gratuït, a més d'aprofundir en la cultura del "pelotazo" empresarial, la irresponsabilitat social amb els territoris i societats que exploten aquests empresaris i l'ànima insaciable d'obtenció de beneficis, tots ells formen part del fons real de l'actual crisi capitalista.

En temps en els quals la destrucció d'ocupació és imparable, amb més de 4 milions de desocupats i amb aspecte de seguir creixent, plantejar treballar més anys en comptes de repartir el treball existent, plantejar reduccions en la quantia de les pensions en comptes de garantir un sistema sostenible augmentant la càrrega impositiva a les empreses i plantejar potenciar el maó i el turisme en comptes de crear un nou model productiu basat en la I + D + i i en la sostenibilitat de l'entorn, és no voler entendre la realitat social, laboral i econòmica de la qual se'ls suposa responsables a

totes aquestes gents que estan hipotecant encara més la nostra vida i el nostre futur.

Exigim un canvi social i econòmic radical que suposi la substitució de les cultures capitalistes imposades pels poderosos per una cultura de la vida i les seves necessitats, repartint el treball i la riquesa per a treballar tots, exigint responsabilitats a aquells que s'han enriquit explotant els recursos naturals dels territoris i les seves societats i assegurar la protecció social suficient a totes les persones que vivim en l'estat espanyol.

Però aquests canvis no arribaran sols: és absolutament necessari que siguin els treballadors i treballadores d'aquest país el motor, els actors i promotors d'aquest canvi tirant-se als carrers per a acabar d'una vegada per sempre amb les seves crisis, que vam pagar sempre els mateixos i les mateixes. L'atur i la precarietat no es poden combatre amb les mateixes polítiques que ho han generat.

SFF-CGT

El Comitè General de RENFE Operadora ha convocat vagues de 24 hores per als dies 9 i 10 de juny, després de la reunió mantinguda pels portaveus del CGE (CGT, UGT, CCOO, SEMAF i SF).

El passat 7 de maig, el Ministeri de Foment, va fer públic el traspàs de les competències a Rodalies a la Generalitat de Catalunya, previstes per a l'1 de gener de 2010. Les competències afectades inclouen la regulació del trànsit, la planificació, la gestió, la coordinació i la inspecció dels serveis i activitats i la potestat tarifària. Al final del 2011, si la Generalitat no està contenta amb RENFE podrà quedar-se amb el material i el personal, amb diverses possibilitats obertes entre les quals estaria el subrogar a una empresa privada l'activitat.

És evident que s'han obert les portes de l'abisme del 2011: des del mes d'abril el Comitè General d'Empresa ve plantejant un conflicte davant la falta d'un model d'empresa per a RENFE que garanteixi el futur dels llocs de treball, on no es regali la nostra feina a les empreses privades i on no es declari excedents ficticis en els tallers, als quals sabem que també pensen segregat més endavant. Quant duraran els treballadors de RENFE en el sector públic si tallen l'empresa a trocets?

La CGT no s'oposa a la gestió per les comunitats autònomes sinó a la fragmentació de la plantilla i la segregació de RENFE Operadora, la qual ha de seguir prestant el servei públic, doncs en cas contrari estaria en perill la continuïtat de l'operador públic ferroviari, així com les condicions laborals dels treballadors de RENFE Operadora i de l'empresa pública ADIF, posant en risc l'estabilitat en l'ocupació dels treballadors i treballadores de l'empresa i els seus drets laborals. Per tot això, la CGT defensa un model de ferrocarril integral i solidari que cohesioni i vertebrï el territori sota les premisses essencials de seguretat, fiabilitat i igualtat, en el qual l'estat sigui el que tuteli la prestació d'un servei públic al ciutadà, així com la titularitat de les infraestructures ferroviàries.

La CGT seguirà en la seva obstinació fins que es garanteixi la integritat de la plantilla i la continuïtat de RENFE Operadora com prestadora dels serveis de Proximitats a Catalunya, ja que el Estatut no recull que hagin de crear-se noves empreses ferroviàries.

L'ALTRA REALITAT

Champions League

Pepe Berlanga

Des de fa setmanes que m'assec Daclapat, culpa dels continus missatges que rebo perquè uns senyors estaven a punt de fer història, després d'aconseguir tres importants trofeus. Tot va arrencar després de guanyar la Copa del Rei i la Lliga espanyola, estàvem llançats, tan solament faltava el preuat trofeu de la UEFA, si guanyàvem el Manchester United obtindríem la Champions League.

Arribar a la glòria era la consigna més repetida, el dimecres 27 de maig els nostres moderns gladiadors trepitjarien la sorra de l'Estadi de l'Olimpic de Roma. S'esperaven més de 50.000 seguidors; 19.544 serien barcelonistas. Utilitzarien l'avió 6.400 culés, 15 autocars per al trajecte de 16 hores; vaixells, vehicles privats... A més, s'habilitarien pantalles gegants: 11.000 persones al Miniestadi, 15.000 a la Pl. Catalunya i 8.000 al Maremàgnum.

Es palpava la tensió: banderes a les balconades i comerços, empreses i mitjans de comunicació presumien dels triomfs assolits, ciutadans anònims es vanaven de les seves simpaties futbolístiques passejant sense embuts la samarreta blaugrana.

Mentrestant la policia italiana confiscava 15.000 etiquetes falses de la Xina que reproduïen els escuts del Barça i de l'United, així com dels distintius dels patrocinadors, encara que amb tota seguretat també provingués d'aquest país el merchandising que utilitzen habitualment.

Ja solament va faltar el triomf. Gairebé 1 milió de persones va saltar al carrer a rebre als "nous déus", "gent de casa" deien, escortats per la Guàrdia Urbana a cavall lluint les seves millors gal·les, 8 km entre el Port i el Camp Nou de desbordant i contínua histèria col·lectiva, l'ocasió ho requeria, inflats per estar representats per més que "un club", un orgull ésser culé i català.

Efecte de tota aquesta voràgine els danys ocasionats per la celebració rondaran al voltant dels 100.000 euros; un incendi forestal a Valls per la utilització de material pirotècnic i 4 vehicles van ser incendiats. 119 detinguts a Barcelona, 153 afeccionats i 85 Mossos d'Esquadra amb diverses lesions, 25 hospitalitzats, etc.

Algú va dir que la religió és l'opi del poble, no obstant això, m'atreuïria a diagnosticar que aquesta ha estat substituïda pel futbol, on el mercat, també el mediàtic, és el seu principal leit motiv.

Certament sento vergonya i pena perquè la societat no és capaç de respondre al mateix nivell davant la gravetat de la crisi que estem patint, està vist que més de quatre milions de desocupats no l'hi mereixen.

Cap a la vaga general! Reivindicacions de la CGT per a fer front a la crisi

Secretariat Permanent del Comitè Confederal de la CGT

Enfront del capitalisme i la seva crisi, CGT exigeix una societat basada en la llibertat, la justícia, la igualtat i l'auto-gestió.

Els banquers, la patronal, els rics, les multinacionals, la classe alta, els que manen, amb el suport dels governs i les organitzacions sindicals majoritàries... ens roben els diners públics per a sanejar els seus negocis privats, ens acomiaden, ens estafen el salari, ens embarquen els pisos, reprimeixen els nostres drets i llibertats, ens exploten i esclavitzen, ens roben fins a la dignitat...

Des de la CGT diem: ja n'hi ha prou.

Anem a organitzar-nos i construir altra societat basada en la justícia, en la solidaritat, en la igualtat. Ho podem aconseguir perquè tenim la raó.

Aquestes són les raons i reivindicacions dels treballadors i treballadores:

Repartir el treball per a treballar tots i totes.

- Setmana laboral de 35 hores sense reducció salarial, eliminació total d'hores extraordinàries i treball a preu fet.
- Eliminar l'acomiadament lliure i els ERO.
- Contractes fixos, indefinits i sense subcontractes, recuperant els llocs externalitzats i subcontractats.
- Eliminació de les ETT i implantació d'una xarxa pública i social per a l'ocupació.
- Repartiment igualitari del treball domèstic i les cures entre homes i dones.
- Els treballadors podran autogestionar i fer-se càrrec de les empreses que tanquin.

Repartir la riquesa perquè l'hem creat entre tots

- Salari social digne (1000 €) per a tota persona aturada.
- Que els salaris més alts no superin el 100% dels més baixos.
- Salari mínim i la pensió mínima de 1200 euros.
- Crear una Banca pública i ètica per a garantir l'economia social i la satisfacció de les necessitats bàsiques. Control social de la banca privada.
- Gratuïtat dels serveis públics bà-

www.cgt.org.es

- sics. Educació, sanitat, transport.
- Augment dels impostos que han de pagar els rics per a dedicar-lo a despeses socials.
- Garantir el dret a l'habitatge de tots i totes, propiciant l'ús social dels habitatges buits.
- Expropiació d'espais abandonats per a espais socials autogestionats.
- Control públic dels preus de les necessitats bàsiques a l'habitatge, energia, menjar, vestit perquè no superin el 60 % del salari.

Societat de serveis públics i socials

- Paralitzar la privatització dels serveis públics i recuperar per al sector públic els serveis que ja estiguin privatitzats.
- Dret social a cuidar i a ser cuidat.
- Reconeixement de la igualtat total en drets a les persones immigrants.
- Desenvolupar una societat de drets i llibertats sindicals, d'ex-

pressió, manifestació.

Societat solidària i sostenible

- Eliminar les indústries contaminants basades en les energies fòssils o nuclears.
- Afavorir la producció agroecològica.
- Autogestionar localment els sistemes de producció i consum contra l'especulació i el consumisme.

Immobilisme d'Autobusos de TMB en les negociacions pel nou conveni

Comitè de conveni d'Autobusos TMB

El 21 d'abril els treballadors/es d'autobusos de TMB donaven el tret de sortida a una campanya d'informació a la gent de Barcelona i d'accions per denunciar l'actitud immobilista de l'Alcalde, Jordi Hereu, i la Direcció de l'empresa. Els treballadors/es d'autobusos de TMB comencen una campanya per demanar un nou conveni que porti 500 nous llocs de treball.

Després d'un any de negociació del nou conveni la possibilitat d'arribar a un acord està tant lluny com el primer dia. Els treballadors/es d'autobusos, a través del Comitè de conveni, van entregar a la Direcció la proposta de millores laborals aprovada a l'Assemblea del desembre de 2008.

A dia d'avui, la Direcció no ha acceptat cap de les propostes presentades pels treballadors/es.

La CGT proposa crear 500 llocs de treball

La plantilla d'autobusos de TMB, front a la situació de crisi, estima que amb la seva proposta es crearien fins a 500 nous llocs de treball i, per tant, es podria posar un granet de sorra per tal de sortir d'aquest panorama de destrucció de feina.

El dimarts 21 d'abril, treballadors/es d'autobusos de TMB van protestar davant l'alcalde Barcelona, Jordi Hereu, per exigir-li que compleixi les seves promeses i s'arribi a un acord de conveni que porti 500 nous llocs de treball.

En tot moment, els treballadors/es d'autobusos van explicar mitjançant un megàfon els incompliments comesos per la Direcció de TMB i l'estancament actual de les negociacions. A més, van recordar que la presidenta de TMB, Assumpta Escarp, va declarar quan l'acord del fi de la mobilització pels 2 dies, que els hi havia sortit econòmic.

La plantilla de conductorsC/es d'autobusos de Transports Metropolitans de Barcelona (TMB) va fer sentir la seva veu arreu de la ciutat quan es va mobilitzar per demanar dos dies de descans a la setmana.

Ara, els treballadors/es d'autobusos de TMB, en el seu conjunt, tornem a parlar ben alt amb l'inici d'una nova campanya, la d'acordar un conveni que creï 500 nous llocs de treball. Una mesura que, a més

de millorar el servei a la ciutadania i les condicions laborals de les persones que treballen a TMB, també esdevé un cop d'efecte per a lluitar contra la crisi.

La proposta de generar precisament mig miler de nous contractes en una època on la destrucció de feina és el tarannà, parteix també de la reivindicació dels dos dies de descans.

Com era d'esperar, la Direcció de TMB ha reaccionat, com va reaccionar a la demanda dels 2 dies, mentint i dient mitges veritats. Recordem que llavors van dir, primer, que els conductors/es ja teníem 2 dies de descans setmanal i després, mesos més tard, publicant un tríptic que es va embustiar a tota Barcelona dient que "TMB també vol els dos dies". Ara tornen a fer el mateix.

La proposta de conveni, aprovada pels treballadors/es d'autobusos de TMB en Assemblea el desembre passat, demanda millores per a tots els col·lectius de l'empresa.

Es pot trobar a: www.cgtbus.com/docs/actualitat/plataformaconveni09.pdf També es pot trobar més informació de les negociacions a: comitedescansos.blogspot.com/ Els detalls de la proposta en relació a la creació de 500 nous llocs de treball

Fa un any que el Comitè de conveni va començar a negociar amb la Direcció de Transports Metropolitans de Barcelona. A la taula de negociació també estan presents els sindicalistes de CCOO, UGT i SIT,

que no van donar suport a la mobilització pels dos dies.

Aleshores, es va exigir a l'empresa que hauria de ser ella qui assumís els dos dies de descans setmanals, és a dir, que el fet de tenir més temps lliure no esdevingués un augment de la jornada laboral diària. Això suposava que, per a mantenir el servei a la ciutadania, calia contractar més persones per a conduir els autobusos de la ciutat i, segons el càlcul del Comitè, en caldrien 500 més, generant, per tant, nous llocs de treball.

Els càlculs

Un dels principals esculls de la negociació és que des de la Direcció de TMB asseguruen que atorgan els dos dies de descans a la setmana, però que la jornada laboral ha d'augmentar, passant d'una mitjana de set hores i quatre minuts diaris a una de fins a vuit hores i quart. La fórmula de creació de 500 nous llocs de treball, segons el Comitè de conveni, és la següent:

- Actualment, els conductors i conductores d'autobús fan a l'any unes 1.836 hores de feina (1.690 ordinàries a les quals cal sumar les 143 hores extres i de presència d'obligat compliment).

- Si tenim en compte que hi ha 3.000 persones conduint els autobusos de la ciutat, i ho multipliquem per les hores que fan a l'any (és a dir, 3.000 x 1.836), surt un resultat de 5.508.000 hores que fa el total de la plantilla.

- El col·lectiu demana que la jornada

sigui de 35 hores setmanals i acabar amb les hores extres. Això voldria dir que treballarien 1.575 hores anuals.

- Si multipliquem les 1.575 hores anuals per la plantilla actual de 3.000 persones, tindríem el resultat de 4.725.000 hores que faria anualment la totalitat de la plantilla.

- Això representa 783.000 hores menys que les actuals i, davant la voluntat del col·lectiu que no es reduïxi el servei a la ciutadania proposen contractar més conductors i conductores. Quants caldrien? Doncs si dividim aquestes 783.000 hores entre 1.575 (que són les que hauria de treballar cada persona amb la jornada de 35 hores setmanals), el resultat és: 497. És a dir, que calen 500 nous llocs de treball per tenir un servei d'autobús de qualitat tant per a les persones que hi viatgen com per a les que hi treballen.

Evidentment, aquesta és només una part de la negociació de conveni i recomanem fer una ullada a tota la Plataforma de conveni per fer-se una idea global de les millores que els treballadors/es d'autobusos demanem.

També volem recordar que, pel moment, no hi ha cap vaga convocada i, per tant, els rumors de la Direcció en aquest sentit són exactament això, purs rumors.

Els treballadors/es d'autobusos continuarem amb la campanya informativa començada fa unes dues setmanes sobre la negociació de conveni i sobre les nostres demandes.

QUI PAGA MANA

Nacionalitzant la General Motors

Vicent Martínez

L'altre dia veig un debat a la televisió: la General Motors tindrà un accionariat públic del 71% repartit entre els governs dels Estats Units i Canadà. En el debat hi ha el tertulià pro-PSOE i el pro-PP, la pluralitat mediàtica no arriba més enllà. Però, posats a elegir aquest cop coincidim més amb el "popular" que amb el "socialista". El proper al partit del Govern espanyol parlava de la General Motors, fent demagogia, com un exemple de la necessitat d'intervenir en els mercats i fins i tot citava Keynes. I dic demagògicament, no perquè no crega que cal intervenir en l'economia o Keynes em semblava un demagog esquerrà. Només que resulta curiós que un prosocialista cite el Keynesianisme. Perquè, en plena crisi, queda bé i els ajuda a diferenciar-se dels liberals, però a la pràctica, i en economia han estat tant o més liberals que el PP (tot i que amb major sensibilitat en polítiques socials). Recordem que tots els ministres d'economia socialistes són reconeguts neoliberals: Miguel Boyer, Carlos Solchaga i Pedro Solbes. I que, havent pujat al govern al 2004 no s'han plantejat "canviar de model econòmic" -que està per veure si ho fan o és pura retòrica- fins al 2009 i en plena crisi. En canvi, el tertulià pro-popular acusava el pro-socialista, com faig jo, de demagog i explicava que l'accionariat del 70% de procedència pública serà, tal i com ha dit Obama, una situació temporal d'un any o dos. La idea d'aquest neoliberal era que es tornaria a "privatitzar" i que qualsevol comparació amb els règims comunistes per la nacionalització dels sectors estratègics era pura demagogia, que aquest no era l'objectiu d'Obama. El president nord-americà no "nacionalitza" per repartir la riquesa o com un principi ideològic sinó per salvar al sector privat de la seva catàstrofe i un cop sanejat retornar-lo al mercat. És a dir, socialitza les pèrdues i privatitza els beneficis tot i ser del partit demòcrata als quals se'ls suposa major sensibilitat social. Estic d'acord amb què aquestes intervencions qüestionen la suposada eficiència del capitalista i la suposada capacitat d'adaptació que genera el mercat. Fins i tot en què pot ser caldria nacionalitzar sectors com educació, sanitat, serveis socials o energia. Però que quedi clar, aquestes "nacionalitzacions" estan dins de la lògica del sistema capitalista, no la qüestionen. Només són "intervencions quirúrgiques" perquè res acabi canviant. En això coincideixo amb el PP.

La CGT es concentra a Tarragona davant la seu del Banc de Sabadell per protestar pels acomiadaments i la crisi

Secretaria de Comunicació

Uns seixanta afiliats i afiliades de la CGT es van concentrar el 2 de juny davant l'oficina central del Banc de Sabadell a Tarragona, convocades pel Sindicat de Banca de Tarragona de la CGT, per protestar contra la crisi econòmica i per protestar per la nefasta política de personal que aquest grup bancari ve practicant, agreujada en aquests últims mesos amb el pretext de la crisi econòmica, i que ha suposat centenars d'acomiadaments a tot l'Estat espanyol.

Criden l'atenció els milionaris beneficis d'aquest banc, que en el primer trimestre de 2009 van ser de 240,7 milions d'euros (un 10,8% més que en el mateix període de 2008), i els nodrits salaris dels consellers (300.000 euros anuals més dietes i pla de pensions).

La "crisi" al Banc Sabadell

Amb un benefici de 240 milions d'euros el primer trimestre de 2009, com es pot entendre que el Banc Sabadell hagi reduït la seva plantilla en 521 empleats en aquest mateix primer trimestre? No estigui renovant cap contracte temporal? Estigui fent acomiadaments impropcedents a empleats fixes que porten menys de dos anys a l'empresa? Hagi començat a desplaçar empleats a més de 100 km del seu lloc de residència? (Prèviament han traslladat tasques d'oficines cap a serveis centrals i centres corporatius, i ara diuen que no hi ha feina per a ells i que l'han d'anar a fer a un altre lloc). Ni tan sols cobreixi la totalitat de les despeses de gasolina i peatges ocasionades per aquests trasllats? Amenaci amb acomiadaments si no s'accepten els trasllats? Estigui estudiant tancar oficines, cosa que implicaria més gent al carrer? Estigui venent el banc a trossos, desfent-se de departaments sencers amb els seus empleats inclosos?

Tot això amb la crisi com excusa i amparant-se en el mal anomenat "Estatut dels Treballadors". Intenten donar una imatge positiva mitjançant campanyes que volen fer-los semblar com la millor entitat bancària pels clients, però, mentrestant, la por entre la plantilla va augmentant, si és que encara no els han traslladat bé a més de 100 km, o bé a casa amb quatre duros... o amb les mans a la butxaca!

L'actual model de relacions laborals fomenta la destrucció d'ocupació

Secretariat Permanent del Comitè Confederal de la CGT

Els resultats de l'Enquesta de Població Activa (EPA) corresponents al primer trimestre de 2009 (gener-març), van ser devastadors: els desocupats es situaven en els 4 milions i la taxa d'atur en el 17% a l'Estat espanyol. Els empresaris d'aquest país, amb la permisibilitat dels governs central i autonòmics, estan destruint l'ocupació generada en quatre anys d'expansió neoliberal. L'enfonsament del sistema productiu espanyol en el seu vessant de destrucció d'ocupació, no només és a causa del model de creixement productiu de l'economia espanyola (el maó), el qual ha demostrat una absoluta inoperància per a resoldre la necessitat bàsica de la població: el dret a un habitatge digne, a més de fer endeutar-se per a tota la vida a centenars de milers de ciutadans, d'afectar molt seriosament al terreny i contribuir a la petjada ecològica, sinó que, aquest enfonsament és producte, fonamentalment, d'un model de relacions laborals on l'acomiadament sense causa és absolutament lliure i en conseqüència el dret a l'ocupació, deixa de ser un dret bàsic dels més de 21 milions de persones que conformen la població activa en aquests moments.

Els ERO autoritzats s'han incrementat sense parar, tant a la indústria com a la construcció, els serveis o l'agricultura

Es destrueix ocupació perquè el

model de Relacions Laborals imperant permet que els empresaris utilitzin el contracte d'obra o servei i/o per circumstàncies de la producció, que són temporals, i el regne "del frau en la contractació" de forma absolutament massiva: dels gairebé 17 milions de contractes realitzats en el 2008, 14,7 milions de contractes van ser temporals i d'aquests el 87,4% tenien contractes bé d'obra o servei, bé per circumstàncies de la producció. L'empresari solament ha d'adquirir que es va acabar l'obra o el servei o es van acabar les circumstàncies de la producció i la gent al carrer.

En els acomiadaments individuals poden aduir qualsevol causa (econòmica, productiva, organitzativa,

amortització de llocs de treball, disciplinària, etc.) i en la mateixa carta d'acomiadament reconeixen els empresaris que és incerta i que per tant l'acomiadament és impropcedent i et consignen la indemnització i al carrer.

En els acomiadaments col·lectius (ERO) les causes són les mateixes (econòmiques, productives, organitzatives, en raó de la competitivitat i del mercat, etc.) i l'Autoritat Laboral autoritza els ERO (suspensions o extintius) en el 90% de tots els presentats. Conseqüència: al carrer.

Aquest és el veritable problema del sistema productiu espanyol, l'absència de drets bàsics del Contracte de Treball. Avui, la llibertat absoluta només correspon al capital,

a l'empresariat, gran o petit, del sector financer o de la indústria, nacional o multinacional i el treball, els treballadors, només trobarem una resposta positiva als nostres interessos i drets, quan forcem el canvi de l'actual model de relacions laborals, absolutament antidemocràtic i es restitueixin els drets bàsics del treball: l'ocupació i el no ser acomiadats sense causa. És molt necessari canviar el model de relacions laborals ja, i retornar al Contracte de Treball drets bàsics: el dret a l'ocupació i el dret a no ser acomiadat sense causa. Per tot això la CGT fa una crida a la defensa de drets laborals i socials, a invertir el model de desenvolupament capitalista i a la mobilització general.

Campanya per a l'anul·lació i devolució del pla de pensions de l'Administració General de l'Estat

FETAP-CGT

La Federació d'Administració Pública de la CGT llança una campanya de recollida de signatures per a l'anul·lació i devolució del pla de pensions de l'Administració General de l'Estat. La FETAP-CGT denuncia la mera existència d'un pla de pensions que va ser imposat a treballadores i treballadors de l'Administració General de l'Estat, i que des de la seva constitució en 2004 solament ha generat pèrdues, llevat de els seus gestors: BBVA, CCOO i UGT s'embutxaquen trimestral-

ment gairebé 300.000 € per comissions 'de gestió del fons'. el BBVA s'embutxa a més altres 83.000€ trimestrals per ser 'dipositaris' del fons. Un negoci rodó. Ningú vol el pla privat de pensions de l'Administració General de l'Estat:

- Perquè ataca al sistema públic de pensions que és l'únic capaç de garantir l'equitat, suficiència, universalitat i pervivència de l'estat del benestar, i a més resulta que som empleats públics.
- Perquè aquesta expropiació manifesta de part del nostre salari és

una ruïna creixent (en 2008 la seva rendibilitat descendeix al -8,6%).

- Perquè alguns -BBVA, CCOO i UGT- s'han embutxacat 3.303.810 € en comissions (es diu aviat!) posant en dubte la seva independència.
- Perquè minora la base de cotització de qui estem afiliats a la seguretat social.
- Perquè els que opten per plans de pensions volen triar amb qui ho subscriuen.

Per aquests, i diversos motius més, des de CGT-CAT hem decidit iniciar una campanya de recollida de

signatures que reflecteixin el rebuig gairebé unànime d'aquest "pla" de pensions.

Per descarregar el full de la campanya que inclou el full de recollida de signatures, podeu anar al web: www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article2863

Si aneu al Rojo y Negro Digital podeu accedir a un document que informa clarament del tema, amb xifres incloses i comentari de les mateixes: www.rojoynegro.info/2004/IMG/pdf/C_trimestre_04_2008.pdf

La CGT es concentra davant la Borsa de Barcelona

Contra la crisi i les seves conseqüències

Col·lectiu Catalunya

Un centenar de membres de la CGT, convocats per la Federació Local de Barcelona, es van concentrar el 13 de maig a les 11.30 h. del matí davant la seu de la Borsa de Barcelona, al passeig de Gràcia, bloquejant-ne els accessos durant mitja hora i omplint les portes de cartells, adhesius i octavetes, per protestar contra l'acumulació d'expedients de regulació d'ocupació i per demanar que la crisi la paguin els rics.

Després de la Borsa, els sindicalistes es van concentrar davant les entitats bancàries que trobaven al seu pas en direcció a la plaça de Sant Jaume, entrant al seu interior on permaneixien alguns minuts cridant consignes reivindicatives en defensa dels drets de la classe treballadora.

Aquesta mobilització forma part de les jornades de lluita que porta a terme la CGT per tot l'Estat espanyol, per protestar contra la crisi, dinamitzar la lluita anticapitalista i preparar el terreny de cara a la con-

vocatòria d'una vaga general, i s'insereix també en la dinàmica d'anar assenyalant els punts negres del capitalisme, "marcant" les institucions i empreses culpables de la crisi econòmica que estem patint. En aquest cas s'ha escollit la Borsa de Barcelona, un dels emblemes del poder econòmic.

A continuació reproduïm el Manifest de la convocatòria realitzat per la Federació Local de Barcelona de la CGT:

MANIFEST

En els últims mesos l'actual crisi financera està provocant en les empreses de Catalunya una successió imparable d'expedients de regulació d'ocupació, acomiadaments col·lectius, tancaments d'empreses i pèrdua continuada de llocs de treball en tots els sectors productius del país.

La patronal, emparada en la complicitat de les administracions públiques i els grups polítics i de pressió, utilitza la citada crisi per a ajustar els seus beneficis a costa dels nostres llocs de treball i de la

retallada de les nostres condicions laborals i salarials. Un autèntic i incansable "chorreo".

Enfront d'aquesta situació la Confederació General del Treball fa una crida al conjunt de la classe treballadora perquè manifesti el seu total rebuig a totes aquestes mesures i l'objectiu final de les quals és que els excessos dels rics i capitalistes els paguem els més febles.

Els sindicats hem escollit la Borsa de Barcelona per a aquesta concentració de protesta perquè entenem que aquesta institució és un dels emblemes del poder econòmic. Una espècie de casa de jocs, però no de qualsevol tipus; on es fa una mica més que comprar i vendre accions. Una institució que és un reflex del que el liberalisme ha anomenat llibertat de mercat, les conseqüències de la qual tots els assalariat/des d'aquest país coneixem. Una espècie d'immens casino on el capital especula amb els fons de les empreses mentre nosaltres ens deixem el nostre esforç i les nostres vides perquè aquesta ruleta no cessi mai de girar.

Portem ja un temps dient que no pagarem la seva crisi i ho repetirem quantes vegades faci falta i on sigui necessari. No som tan ingenus per a creure que els polítics ens protegiran.

Per això reivindicuem davant la ciutadania d'aquesta ciutat:

- El manteniment de tots els llocs de treball en tots els sectors de l'economia.

- Prestacions d'atur sense límit temporal per a tots els treballadors en atur fins a la seva recol·locació.
- Salari mínim social no inferior als 1000 € mensuals per a totes les persones.

- Eliminació dels expedients de Regulació d'Ocupació.

- Supressió de la figura de l'acomiadament objectiu.

Aquest edifici de la Borsa representa tot allò contra el que estem lluitant des del nostre sindicat. I ara més que mai els recordem als capitalistes i polítics que enfront dels seus excessos la CGT estarà present, en tot moment i sense defallir. Per una societat justa i solidària.

Pel repartiment del treball i la riquesa.

Protesta per les condicions laborals de les obres del nou Corte Inglés de Tarragona

Federació Intercomarcal de Tarragona de la CGT

Unes trenta persones, convocades pels sindicats CGT i Cobas, amb el suport dels col·lectius CUP, Endavant, Cau de Lluçnes, A.J. La Guspira, SEPC i AJT, es van concentrar el 21 de maig davant el solar del futur centre d'El Corte Inglés de Tarragona per denunciar que les empreses encarregades de les obres obliguen a fer jornades de més de 12 hores, o sigui quatre hores extra diàries.

Els sindicats ho hem denunciat a Inspecció de Treball i a la Seguretat Social però no hem rebut resposta.

Mentre centenars de treballadors augmenten cada dia les ja atapaïdes llistes d'aturats, les empreses encarregades de les obres del futur centre comercial El Corte Inglés, que s'inaugurarà a Tarragona, imposen als seus treballadors jornades de 12 hores. És per això que els sindicats CGT i Co.bas van convocar aquesta concentració el dia 21 de maig a peu de la construcció.

Amb aquest acte preteniem mostrar la nostra repulsa contra la realització d'hores extres. Es més, proposem com a alternativa que s'acordi la realització de dos torns de sis hores respectant el salari segons conveni dels treballadors. D'aquesta manera, els 80 llocs de treball que s'han creat arrel d'aquesta gran superfície, passarien a duplicar-se.

Considerem que aquesta iniciativa es tradueix en una solució real, de fàcil aplicació, justa i solidària per repartir el treball, així com els beneficis i benestar que genera amb l'esforç de tots i totes.

El comitè d'empresa de l'IMFE Mas Carandell i la CGT denuncien l'Ajuntament de Reus per cessió il·legal de treballadors

CGT Baix Camp

Les negociacions del nou conveni col·lectiu del Mas Carandell es troben en "punt mort", i a més el Comitè d'empresa i la CGT, seguint els acords adoptats per l'assemblea de treballadors/es, hem denunciat a tres organismes (l'IMFE Mas Carandell, la Fundació IMFE Mas Carandell i l'Ajuntament de Reus) davant d'Inspecció i Seguretat Social de Tarragona per una possible cessió il·legal dels treballadors tipificada a l'article 43 de l'Estatut dels Treballadors. El comitè d'empresa de Mas Carandell està format per 5 delegades i delegats de CGT. El conveni de Mas Carandell també és d'aplicació a la Fundació Mas Carandell, on l'únic delegat sindical també és de CGT.

El punt central de la reivindicació dels treballadors i treballadores és entrar a formar part de la plantilla de l'Ajuntament de Reus i estar sota el seu conveni amb les mateixes condicions laborals, i denuncien públicament la precarietat i les desigualtats existents dins la plantilla de l'Ajuntament i els instituts municipals i organismes que en depenen, on hi ha treballadors de "primera", "segona" i "tercera".

Més de la meitat de la plantilla té contractes temporals i la nova proposta de conveni feta per l'Entitat, a part de no considerar aquesta situació, pretén continuar exclouent del conveni a totes aquelles persones que la seva jornada laboral no superi la meitat de la jornada anual.

També s'ha distribuït el manifest "20 anys de Mas Carandell, 20 anys de desigualtats", elaborat per l'assemblea de treballadors/es i el

comitè d'empresa. Mentre l'Ajuntament de Reus celebrava els 20 anys de Mas Carandell aquest 21 de maig, la situació laboral de la plantilla deixa molt que desitjar, i així se'ls va recordar durant l'acte institucional de celebració del 20è aniversari.

L'Ajuntament de Reus, amb la seva política de creació d'empreses i instituts municipals, ha aprofitat un model de gestió municipal per tenir treballadors i treballado-

res de primera, segona i tercera categoria, promovent diferents convenis (en cas d'haver-n'hi!) amb condicions laborals ben diferents entre les persones que treballen en una mateixa administració municipal, fins i tot costat per costat compartint el mateix espai físic.

Més informació a: www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article2950 www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article2956

Prou de xantatges: Ficosa amenaça amb tancar les dues factories de Rubí

CGT Rubí

Ficosa, que a la fi de 2008 plantejava un excedent de 140 treballadors/es a Rubí i fusionar les dues fàbriques que té en aquesta localitat, ha advertit als sindicats que si no obté una requalificació municipal dels terrenys, les fàbriques estan abocades al tancament.

La multinacional catalana té a Rubí les empreses Ficotriad i Ficotranspar, situades en uns terrenys que la ciutat ha "engolit" pel creixement urbà dels últims anys. Ficosa ha demanat la requalificació dels dos solaris, en els quals està de lloguer. Els va vendre fa uns anys, però amb la condició que, si els requalificaven en sòl residencial, cobraria la Plusvalua. Una cosa habitual en aquest tipus de tripijocs. L'Ajuntament a proposta dels treballadors i amb l'acord de tots els grups polític s'hi va oposar.

Segons el Director General de Ficosa, De Los Mozos "necessitem diners per a construir el nou centre i sense la requalificació no hi ha diners". L'operació que pretén Ficosa es xifra en més de 15 milions d'euros. Des que va arribar a Ficosa, De Los Mozos ha engegat un pla en el qual destaca la repressió sindical i l'assetjament als drets dels treballadors/es, amb més de 1000 acomiadaments de treballadors temporals en el 2008, i en el que va d'any 700 treballadors/es han estat acomiadats de les diferents fàbriques que Ficosa té per tot el món, i la congelació salarial és ja un fet en bastants centres de treball.

L'acomiadament del company Luque, delegat sindical de CGT, secretari del Comitè d'Empresa de Ficotriad és un pas més de la "multinacional catalana" per frenar a un sindicat que defensa abans de res als treballadors/es.

ASSETJAMENTS

El TSJC condemna SEAT per vulnerar la llibertat sindical en l'ERO del 2005

La Sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya declara nuls els acomiadaments d'afiliats de CGT en l'ERO del 2005 i declara que es va vulnerar el dret a la llibertat sindical de la CGT durant l'aplicació de l'Expedient de Regulació d'Ocupació 295/05, i declara nul·la l'actuació de SEAT sobre els seus afiliats afectats. L'ERO que es va aplicar a SEAT al desembre del 2005, va significar l'acomiadament de 660 treballadors. La Confederació General del Treball sempre ha mantingut que aquest expedient va vulnerar els drets fonamentals dels treballadors. Ara, aquesta sentència del TSJC li dona la raó a la CGT en la seva demanda contra SEAT sobre tutela de drets fonamentals

El TSJC ha reconegut novament la discriminació patida pel sindicat CGT en l'ERO de l'any 2005 a la SEAT, ratificant les sentències ja dictades en el seu dia pel mateix tribunal per als acomiadaments individuals reclamats com a nuls, que anul·laven l'acomiadament de 33 treballadors declarant que van ser discriminats per la seva activitat sindical o per ser discapacitats. Ara torna a manifestar que ha quedat acreditat que els acomiadaments dels treballadors i treballadores afectats per l'ERO que estaven afiliats a la CGT siguin declarats nuls.

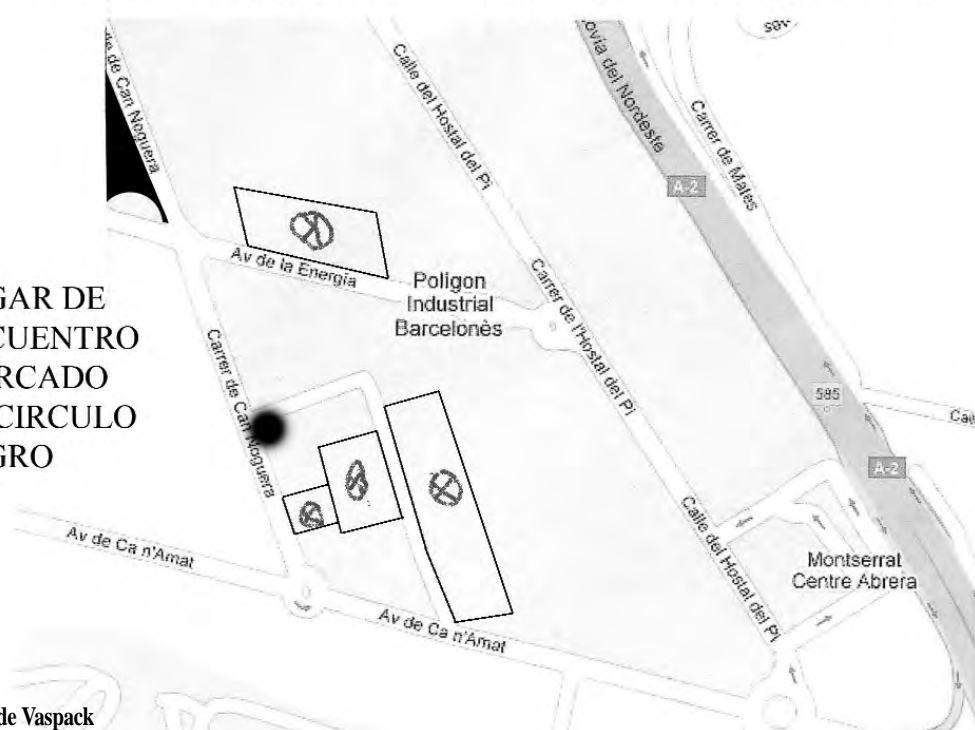
Queda clarament validada la denúncia formulada per la CGT declarant l'existència de vulneració del dret a la llibertat sindical, declarant nula l'actuació empresarial relativa als afiliats i afiliades a la CGT.

La sentència, a més de condemnar l'actuació de l'empresa, imposa una indemnització per danys i perjudicis causats al sindicat i obre

LUGAR DE ENCUENTRO MERCADO EN CIRCULO NEGRO

Plànol de Vaspack

NAVES DE VASPACK MARCADAS CON CIRCULO TACHADO

una via per a plantejar-se la possibilitat de revisar els casos dels afiliats que no van aconseguir acomiadaments nuls i que es van reincorporar a l'empresa a través de noves contractacions. Així mateix obre una via per limitar l'actuació empresarial discriminatòria a qualsevol empresa que vulneri el dret a la llibertat sindical. Aquesta sentència és un pas més en el camí de limitar les actuacions empresarials destinades a castigar els sindicats més reivindicatius i menys claudicants.

Concentració en solidaritat amb la secció sindical de CGT a Metalbages SA

La CGT del Baix Llobregat va convocar el 12 de maig una concentració a les portes de l'empresa Metalbages SA, situada al Polígon Industrial Can Estella, de Sant Esteve Sesrovières.

Aquesta empresa acumula un llarg historial d'assetjament i persecució contra la CGT. Ja va intentar acabar amb la candidatura de la CGT a les últimes eleccions sindicals, utilitzant tàctiques il·legals, però els nostres companys van aconseguir aguantar la pressió i mantenen en funcionament la secció sindical. L'empresa continua amb la repressió, ara la víctima ha estat el company Sergio, secretari general de la secció sindical, qui ha estat injustament sancionat amb 14 dies de feina i salari.

En solidaritat amb ells, en defensa de la llibertat sindical i per aturar les actuacions repressives de Metalbages, es va convocar la concentració.

Concentració a l'empresa Vaspack d'Abrera contra la repressió sindical

El 27 de maig la Federació Comar-

cal del Baix Llobregat de la CGT va convocar una concentració a les portes de la fàbrica Vaspack, situada al polígon industrial Can Amat - Noguera d'Abrera

L'empresa havia presentat un ERO d'extinció de 39 contractes, d'una plantilla de 62 treballadors, i la seva actitud en la negociació està sent de contínues provocacions i de despreci cap a la representació de la CGT.

L'última cosa inadmissible va ser denunciar l'assessor de la CGT acusant-lo falsament d'amenaces i insults, comptant amb la complicitat de les quatre delegades d'UGT (d'un comitè en el qual hi havia cinc components), que es van personar al judici de faltes defensant la mateixa versió que mantenia l'empresa.

Davant d'aquest atac no ens podem quedar quietes. Hem de demostrar a la Direcció de Vaspack que no pot atacar la llibertat sindical i que si toquen a un de nosaltres ens toquen a tots.

(IN)SEGURETAT LABORAL

Tema del mes

Un any més, la CGT es manifesta a Catalunya el 1r de Maig

Secretaria Comunicació CGT Catalunya i Kaos en la Red

La crisi econòmica i la necessitat d'una vaga general, van ser els elements centrals de les mobilitzacions.

"Per un 1r de Maig combatiu i reivindicatiu: prou de vagues domesticades i acomiadaments salvatges". Aquest era el lema de les convocatòries del sindicat llibertari per al 1r de Maig de 2009.

Un any més hem sortit al carrer, convocant i/o participant en manifestacions a Barcelona (matí i tarda), Tarragona, Sabadell, Lleida i Girona.

Barcelona

- Manifestació convocada per la Federació Local de Barcelona de la CGT.

La manifestació del 1r de Maig de la CGT a Barcelona ha començat a les 12 hores, mitja hora mes tarda del previst per la pluja. El recorregut ha estat Via Laietana/plaça del Àngels, discorrent per Plaça Sant Jaume, C/ Ferran, Rambles, Passeig Colom i acabant amb un míting en les escales de l'Oficina Principal de Correus en Via Laietana/Plaça Antonio Lopez. A la mateixa han assistit unes 1.000 persones.

S'han corejat eslògans convidant a la lluita, contra la crisi i a no donar ni un pas enrere per a no continuar perdent. Tot això amenitzat per l'orquestra Vapor Nou Jazz de Rubí que han estat tocant durant tot el recorregut pujats en un camió, i un grup de Batukada que han estat animant tota la manifestació.

En el míting final realitzat en les escales de l'Oficina Principal de Correus de Barcelona han participat membres d'algunes de les diferents lluites sindicals i socials on la CGT estem implicats:

* Una delegat de CGT implicada en la lluita contra el Pla Bolonya.

* Un membre d'Esteban Ikeda que ha explicat com durant 15 dies han viscut una experiència de l'empresa autogestionada.

* Un company de la F.L. de Sabadell que ens ha explicat les diferents lluites que tenen en la comarca.

* Un company del Baix Llobregat.

* El Secretari General de CGT- Barcelona que ha tancat l'acte.

En els seus discursos tots han coincidit que tant laboralment com socialment cal plantar cara i que els sistemes polítics estan esgotats a més d'enganyar als treballadors. S'ha criticat al capitalisme i al capitalisme d'estat i s'ha cridat a lluitar per un a societat llibertària. L'acte ha finalitzat amb el cant de "A les Barricades". Els com-

panyos del Sindicat d'Hostaleria de Barcelona han preparat un pica-pica per als assistents en els locals de CGT de Via Laietana.

(Crònica CGT Barcelona extreta de www.cgt.org.es/spip.php?article1375 - 1 de maig alternatiu convocat per la Campanya "Que la crisi la paguin els rics". Uns cinc mil manifestants clamen a Barcelona per la vaga general. Sota el lema "1 de Maig alternatiu: Davant la crisi defensem els drets laborals i socials" la manifestació, que ha arrencat de la Plaça Universitat sobre les 6 de la tarda, ha conclòs a la Rambla del Raval de Barcelona passades les 8 del vespre. Prèviament, representants de diferents col·lectius i organitzacions convocants han fet diversos parlaments a la mateixa Plaça Universitat denunciant la crisi i els seus culpables, les polítiques governamentals favorables al capital, l'atur desbocat, la repressió dels moviments socials i dels treballadors i treballadores immigrants... exigint la vaga general com a resposta a la situació.

Aquesta exigència, la vaga general, ha estat present al llarg de tota la manifestació: "Fa falta ja una vaga, una vaga... fa falta ja una vaga general", "Contra l'Europa del capital, vaga general"... acompanyada de la referència a què el cost de la crisi recaigui sobre els seus culpables: "Que la crisi la paguin els rics", "diners per als obrers i no per als banquers"... i la denúncia a la burocràcia dels sindi-

cats majoritaris i les seves polítiques: "se puede, se debe, luchar contra los ERES", "s'ha d'acabar la burocràcia sindical"... Front a l'atur, s'han corejat propostes com "4 milions d'aturats, repartim el treball", "treballar menys per treballar tots", "ni ERO, ni atur, ni precarietat, empreses en lluita, solidaritat"... Altres reivindicacions feien al·lusió a les polítiques del govern: "No, no, no a la privatització", "Govern d'entesa, govern d'empresa", "El tripartit desallotja de nit", "Bolonya s'imposa a cops de porra"... La solidaritat amb els i les immigrants ha estat també present: "cap persona és il·legal", "Totes i tots som immigrants"...

A la Rambla del Raval s'ha fet una crida a la solidaritat antirepressiva amb l'Enric Duran, el Karim i l'activista del Caufec empresonat, conclouent la manifestació amb la lectura del manifest unitari.

Tarragona

Manifestació alternativa del 1r de Maig convocada per CGT, CUP, SEPC, Endavant, Cau de Lluçanès, AJ La Guspira, AJT i CoBas. Amb una participació més gran que els últims anys, prop de 400 persones es van manifestar a les 19 h. des de la Plaça Imperial Tarraco fins la Plaça de la Font.

Durant el recorregut es van realitzar unes pintades a diverses oficines bancàries, assenyalant-los com uns

dels principals responsables de la crisi que patim, i també es van tirar bosses de pintura contra la seu de la patronal CEPTA i els sindicats del sistema CCOO-UGT. L'acte va finalitzar amb les intervencions de representants dels diversos col·lectius i organitzacions convocants i la crema d'una foto del G-20 i la bandera d'Europa.

Lleida

Unes 300 persones van participar a Lleida en la manifestació convocada conjuntament per la CGT i la CNT, amb el suport de col·lectius diversos: CUP, CSO La Maranya, CSO La Chispa, AJLL, SEPC, Lleida Treballadora.

La manifestació es va iniciar passades les 12 h. del migdia a la Plaça del Treball, amb nombrosos participants vestits de negre (com havien demanat els convocants), i durant el recorregut es van anar marcant amb punts negres els responsables de la crisi que trobaven al seu pas. L'acte es va acabar a la Plaça de Sant Joan llegint un Manifest.

Girona

Unes 200 persones es van manifestar a Girona convocades per CGT, IAC i COS, amb sortida a les 11 h. de la Rambla de la Llibertat i final a la Gran Via de Jaume I. Es va donar especial protagonisme a les assemble-

es de treballadors i treballadores de diverses empreses afectades per l'atur i la crisi.

Sabadell

La Coordinadora de treballadors/es en lluita del Vallès, formada per delegats i treballadors de diverses empreses de la comarca, coordinadora en la qual participen delegats de CGT, va convocar el dijous 30 d'abril, amb motiu del 1r de Maig, una concentració a la plaça de l'Ajuntament de Sabadell a les 19'30 h.

Terrassa

May Day a Terrassa: prop de 600 persones prenen els carrers de Terrassa i es manifestaven per dir que "No pagarem aquesta crisi!!". Una expressió pública dels invisibles de la ciutat: ofegats per la hipoteca, venedors de top manta, estudiants descontents, migrants, precàries, gays i lesbianes, joves i vells, treballadors culturals, van sortir al carrer per dir que la crisi no la pagarem nosaltres, que tenim dret a tenir drets i que la vida és nostra.

Per veure les cròniques i fotografies de les manifestacions de la CGT a diverses ciutats de l'Estat espanyol, podeu anar als següents enllaços web:

www.rojoynegro.info/2004/spip.php?article26790

www.cgt.org.es/spip.php?article1375

Lleida

Girona

Tarragona

Barcelona

Parlem amb...

MAI MASRI, CINEASTA PALESTINA

"La solució de dos estats està fent-se impossible."

Maria Àlcazar, Elisenda Trilla

Els sentiments de pertinença i separació a un territori juntament amb la guerra són la base de l'obra de la cineasta palestina Mai Masri. Nascuda a Nablus, viu des de 1967 a l'exili.

El passat mes de novembre va participar a la "1 Mostra de Cinema Palestí" realitzada paral·lelament a les ciutats de Palma de Mallorca, València i Barcelona, després de passar per la "SEMINCI de Valladolid", on va rebre el Primer Premi de la secció Temps d'Història per "33 Yaoun /33 Dies".

Amb ella vam parlar de la seva obra, de "Frontiers of dreams and Fears"(2001) la pel·lícula que va presentar a la "Mostra" i de com relaciona el seu posicionament polític en defensa de la causa palestina amb la seva professió de cineasta.

-Pots explicar-nos com es va gestar la pel·lícula "Frontiers of dreams and fears" (2001), i com es va establir la relació amb les adolescents protagonistes?
Treballa amb els nens del camp de refugiats de Chatila (Líban) des de fa anys, hi visc a prop i he seguit la història dels seus habitants des de 1982 durant la invasió israeliana del Líban, el setge de Beirut, les massacres de Sabra i Chatila. El 1982 el camp estava totalment destruït i vaig descobrir com la gent era capaç de reconstruir ràpidament les seves cases i les seves vides. Després arribava de nou la destrucció, però la gent sempre era capaç de continuar. Per a mi això va ser molt significatiu. Malgrat tot, els palestins reconstruïen sempre les seves vides, tractant de sobre-

viure.

Coneixia doncs a aquestes famílies des de feia molt de temps. El meu primer film en el camp va ser "Children of Chatila" (1998) i allí va ser quan vaig començar a relacionar-me amb els qui posteriorment serien els protagonistes de "Frontiers of Dreams and Fears". Vaig decidir fer la pel·lícula amb ells al saber que estaven intentant entrar en contacte amb altres nens refugiats de Palestina. A través de la mirada de les dues joves protagonistes, Mona i Manar, que inicialment es coneixen per Internet, després es cartegen i finalment es troben a la frontera poc després de l'alliberament del Sud del Líban.

Aquest alliberament de l'ocupació israeliana després de 20 anys és un moment històric molt important. Vaig poder capturar el moment en que els palestins del Líban van poder, per primera vegada, veure Palestina. Històric, commovedor i molt breu. Famílies que havien estat separades durant 50 anys es van poder reunir a la frontera. Va ser com un miracle. Es podria dir que la importància, el significat, el simbolisme, les emocions, l'esperança que va produir en els palestins aquell moment va ser un dels punts àlgids de la història de Palestina. Només van ser 2 o 3 dies. Després els militars israelis ho van impedir, van prohibir qualsevol tipus de trobada a la frontera, la van declarar zona militar tancada.

Vaig continuar filmant, duent cartes d'un costat a un altre i aquest és el tema de fons del film, com els nens es van conèixer a través de les cartes, com s'expliquen la seva vida d'una manera molt íntima. La intifada va canviar la realitat sobre el territori, l'ocupació va passar a ser més brutal,

fent més difícil la vida dels palestins. Molts van ser assassinats sense raó, com l'avi de la Manar, que havia sortit simplement a comprar el pa.

-En la pel·lícula veiem els nens creant punts de comunicació per enfrontar-se a la divisió, la nena que aprèn a ballar, la dansa com forma d'expressió. Totes aquestes accions són una barreja entre la desesperació i la voluntat de plantar cara a la situació?

Sí, crec que és important transmetre aquest missatge, com la gent continua malgrat totes les dificultats, a través de la creativitat en el cas d'aquests joves, tractant de comunicar-se, de mantenir la seva cultura a través de la música i la dansa. Tot són formes de resistència. L'humor és molt important, és impressionant com la gent manté el sentit de l'humor, una manera de mantenir el seny en aquestes condicions tan difícils. No han perdut la humanitat a pesar de la violència i la destrucció. Amb la mort envoltant-los mantenen el sentit de la comunitat, són tolerants, oberts i entenen la importància de la solidaritat.

-En el film veiem escenes de gran intimitat amb les adolescents. Com aconsegueixes mostrar aquesta proximitat amb els personatges?

El més important és crear una relació de confiança amb la gent. Viure amb ells, han de confiar en tu, saber que estàs fent, sentir que fas alguna cosa des de dins, que ets una d'ells. Això pot trencar les barreres, aquesta por inicial a la càmera, després el que ve és espontani. Amb els nens és important, si no crees aquesta relació no et donaran res a canvi. I jo realment ho gaudeixo, he treballat molt amb nens, s'ha convertit en una passió, he preferit treballar amb gent jove que amb adults, per la seva creativitat, per l'inesperat. Sempre intento buscar una manera nova, un nou angle, un nou llenguatge, en cada pel·lícula, en el documental, que és la meua gran passió. El que busco no es realment gravar la realitat, sinó buscar altres dimensions, la poètica, la lírica, la imaginació. És el que realment m'inspira, perquè crec que pots aconseguir més profunditat anant a través de diferents nivells, ja que arriba a la gent, els mou, Això és el que realment vull fer, mostrar l'emoció, la manera com jo ho sento, per que la gent que ho miri ho pugui sentir de la mateixa manera que jo, ser capaç de transmetre, a través dels meus personatges.

-Parla'ns de 33 dies, el film amb el qual has guanyat el premi del jurat en la Set-

mana Internacional de Cinema de Valladolid.

Visc a Beirut. El film se situa al 2006, durant l'atac israelià al Líban, que va ser una veritable guerra. El que vaig fer va ser filmar a la gent propera, les històries que em van inspirar. Vaig sentir que en aquell moment era important mostrar la vida de gent corrent, artistes, periodistes, joves voluntaris, quin era el seu rol durant la guerra. Al Líban va ser un fenomen el moviment civil, la solidaritat, la gent que obria les seves cases, tothom volia fer alguna cosa. I com a directora de cinema el millor que podia fer era mostrar el costat humà que mai s'ensenyava. Quan es parla de la guerra és fa sobre la violència, sobre les accions militars, però mai escoltes res sobre la dimensió humana. I aquest crec que és el poder real de les nostres societats, almenys al Líban i Palestina hi ha una forta iniciativa civil de gent que vol sobreviure i resistir a totes les formes d'opressió, violència i destrucció.

-Quines dificultats et trobes quan filmes en els territoris ocupats?

És molt difícil filmar per als directors palestins que treballen sota l'ocupació, ja que troben molts obstacles: check points, soldats disparant-los, molts dels meus col·legues han estat ferits mentre filmaven. L'ocupació israeliana té por de les imatges, consideren la càmera una classe de testimoni que mostra la brutalitat de l'ocupació i moltes vegades disparen a matar. Jo he afrontat dificultats però mai he estat ferida. Crec que he tingut sort, però és una cosa que sempre està present. De vegades abans d'un rodatge he redactat el meu testament, mai se sap, és perillós. Però al mateix temps mentre estàs filmant no penses en això, penses en les coses positives, en la solidaritat de les persones, en el privilegi de poder expressar el que la gent està vivint a través de la càmera.

És una experiència important aprendre com filmar en condicions difícils. He filmat sobretot a dos llocs, el Líban i Palestina. Filmar al Líban durant les invasions israelianes, les guerres i els bombardejos va ser difícil. A Palestina, sota l'ocupació, amb soldats, controls militars i confiscacions, és una realitat diferent. Però he après, perquè ja he fet pel·lícules molts anys, a convertir les dificultats en avantatges. Per exemple, quan vaig estar filmant a la meua ciutat natal, Nablus, hi havia toc de queda, la ciutat era una àrea militar tancada on era gairebé impossible gravar. Hi havia 10.000 soldats a les teulades de les cases, punts de control militar per tot arreu, trotejos, la intifada era especialment dura a la ciutat. Però vaig poder entrar a Nablus

amb el meu equip, secretament, amb l'ajuda de la gent que ens amagaven i vam estar filmant des de les finestres, ocultant-nos sempre. Això va ser la pel·lícula, la impossibilitat de fer la pel·lícula. És va convertir en una espècie de diari del que fèiem cada dia. El procés es converteix en la història, és important treballar a través de les possibilitats i els obstacles mostrant-los, tractar de focalitzar els detalls, la intimitat, l'interior. He après que quan el pla A no funciona hi ha d'haver un pla B i quan aquest falla un pla C, sempre estar a punt,

Catalunya. Juny de 2009

important de resistència, un testimoni per a mostrar el que està passant i perquè els palestins mostrin la seva pròpia imatge. Ara que les càmeres són més assequibles per als joves dels camps és important poder mostrar i comunicar la seva situació al món, també per a ensenyar la seva cultura a través de la imatge. I aquesta situació és nova, a partir de la primera intifada van començar a mostrar la seva pròpia imatge i això els dóna sensació d'empoderament.

-Existeixen moltes imatges sobre Palestina, gravades tant pels propis palestins com per estrangers. Creus que existeixen diferències entre la producció d'imatges realitzades des d'un punt de vista interior i exterior? Existeix un circuit on mostrar la producció Palestina?

És molt important veure imatges produïdes pels mateixos palestins. Qualsevol imatge és important, fins i tot les que vénen des de fora, però quan vius dintre és diferent, ofereix un testimoni intern que expressa l'esperança dels palestins. Fins i tot quan les pel·lícules no són excel·lents. Existeixen reconeguts cineastes palestins els films dels quals han estat mostrats per tot el món. D'altra banda hi ha els joves dels camps de refugiats tractant de fer les seves pel·lícules i experimentar amb la càmera. En l'actualitat existeixen molts petits festivals sobre Palestina on mostrar aquestes pel·lícules, crec que les diferents formes, la ficció, el documental, el cinema experimental, els curts són importants

-Parla'ns de les relacions entre cineastes palestins i israelians, existeix un treball conjunt?

Existeixen pel·lícules realitzades per palestins i israelians, hi ha molts cineastes israelians progressistes que no accepten l'ocupació i tracten de mostrar-la. No hi ha hagut moltes ocasions de treballar junts però crec que aquests films són importants ja que mostren diferents dimensions del que està passant. Moltes pel·lícules israelianes han mostrat l'opressió de la gent palestina però també n'hi ha moltes d'altres que són propagandístiques, que distorsionen la imatge dels palestins. Actualment en molts festivals es mostren obres palestines i israelianes juntes, encara que no estic sempre d'acord amb aquest tipus d'aproximació que tracta d'ajuntar directors, ens podem comunicar fàcilment com a cineastes, però el problema és polític, d'alt nivell, la resolució ha de venir de dalt, de l'ocupació israeliana que ha d'acabar. Fa falta que hi hagi intervenció internacional sobre Israel, la solució no ve només dels cineastes o de la gent. Suposo que aquests films que

-Creus que el cinema pot ser útil per afrontar l'ocupació?

Sí, crec que a la imatge, tant del cinema com del vídeo o la fotografia, és una eina molt

Catalunya. Juny de 2009

estem fent des dels dos costats són per a crear comprensió, consciència.

-És més important mostrar aquestes pel·lícules a Israel o a l'estranger?

Les dues coses són importants, però és molt important que els israelians coneguin el que està passant, perquè alguns d'ells s'excusen en que no saben el que succeeix. Com més vegin pot ser que més entenguin, necessiten veure als palestins com humans. Desafortunadament hem d'anar-los recordant que som humans, hem de mostrar-ho per a trencar la barrera de la por, per a ser capaços de crear comunicació i diàleg. També és important mostrar-ho al món, perquè es tendeix a oblidar Palestina i fa faltar recordar a tot el planeta la importància de solucionar aquest tema. Aquí radica la importància de les nostres pel·lícules, tant per a l'interior com per a l'exterior.

-Tots els teus films són sobre la situació de palestins, libanesos i l'opressió exercida per Israel?

La majoria sí. Vaig estudiar als EE.UU, a San Francisco, la meua primera pel·lícula va anar sobre una família immigrant mexicana. Al Brasil en vaig fer una altra sobre un poble de pescadors que s'enfrontava a una gran companyia. Per a mi tots aquests temes estan relacionats, es tracta del mateix missatge universal, gent oprimida lluitant contra la injustícia. Des de llavors tots els meus films han transcorregut entre el Líban i Palestina, ha estat la meua elecció. Podria anar a un altre lloc i fer pel·lícules sobre altres temes però sento que hi ha encara històries per a explicar. Prefereixo centrar-me en aquestes qüestions i centrar aquí les meves energies, aquesta és la raó per la qual no he volgut fer pel·lícules comercials, prefereixo fer pel·lícules amb les quals jo connecti, no per a entretenir, sinó per a crear consciència i d'alguna manera comprensió.

En que treballes actualment?

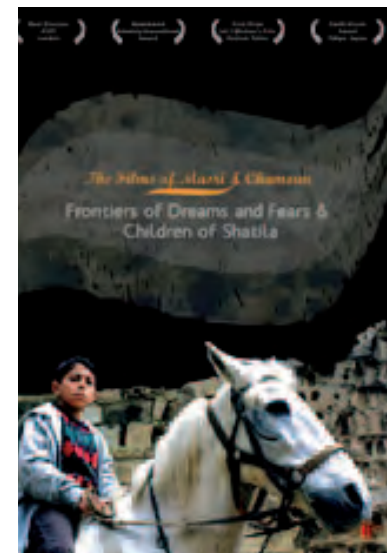
En diferents projectes, una idea és seguir als personatges d'anteriors pel·lícules per a fer noves pel·lícules, veure què ha passat amb ells després d'aquests anys. I això és interessant amb els nens i joves que ja han crescut. Encara que el meu objectiu principal és una ficció basada en fets històrics. És el meu major repte, una novaa experiència, treballar amb actors professionals i no professionals, moltes històries necessiten ser explicades i crec en la ficció per a recrear algunes de les històries que he anat escoltant al llarg d'anys.

-Penses que la tornada dels refugiats és possible?

Sempre em sento molt esperançada, i en "Frontiers of dreams and Fears"(2001) és el missatge principal, el sentiment de pertànyer a Palestina que tenen les joves generacions de refugiats que viuen en l'exili. L'esperança de tornar sempre hi és. Això és el que els permet seguir, el que manté vius els somnis.

-Des d'un punt de vista polític, en quina direcció creus que hauria d'anar una possible solució, a llarg termini, del conflicte Palestí?

Veient la realitat actual, amb molts factors nous sobre el terreny creats il·legalment per Israel com les colònies, el Mur, la continuació de l'ocupació, 600 punts de control, i el tancament de Gaza. La idea de la solució de dos estats està fent-se impossible. La meua esperança, fins i tot des del començament, és que un dia puguem viure tots en un sol país, junts, israelians, palestins, jueus, musulmans, cristians, tots junts. Coexistent amb els mateixos drets en un estat. Crec que cada vegada més gent fa una crida per aquesta opció. Em sembla l'única solució lògica i justa. De la mateixa manera que Sud-àfrica va poder desmantellar l'apartheid i crear una societat igualitària. Sud-àfrica és un model important per a nosaltres, perquè a través d'una llarga lluita van poder aconseguir-ho. A través de Nelson Mandela van poder arribar a aquest punt d'una manera pacífica, a través de la lluita però també amb molta paciència. I crec que els palestins podran arribar a això algun dia. Existeixen israelians que són partidaris d'aquesta via, junts serem capaços d'aconseguir-ho perquè aquesta és l'única manera, d'altra la sang continuarà corrent, la violència continuarà, els palestins mai acceptaran desaparèixer. Han après la lliçó del passat, continuen tenint fills, continuen construint la identitat Palestina

> LES FRASES...

“ És una experiència important aprendre com filmar en condicions difícils”

“Hi ha molts cineastes israelians progressistes que no accepten l'ocupació i tracten de mostrar-la”

“Que un dia puguem viure tots en un sol país, junts, israelians, palestins, jueus, musulmans, cristians, tots junts”

> CONVOCATÒRIES

Es presenta la Guia Antirrepressiva de la CGT, amb els drets i les llibertats per a la lluita social i sindical

Col·lectiu Catalunya

La Guia Antirrepressiva de la CGT és un complet dossier amb uns continguts que esperem us siguin aclaridors i d'utilitat davant els difícils temps que vivim i per viure que ens esperen, sobretot davant l'evident criminalització de qualsevol mobilització o acció, sigui sindical o social, en contra del capitalisme institucionalitzat neoliberal que ens pretenen imposar els governs venuts al capital i els seus fidels "sindicats" col·laboracionistes.

Els textos són elaborats pel Gabinet Jurídic Confederal, les il·lustracions d'Alejandro Romera, el disseny de Belo7 i la revisió i coordinació a càrrec de Secretaria d'Acció Social / Secretaria de Jurídica / Àrea de Formació de la CGT.

Continguts (breu resum de l'índex):

- ACTUACIONS REPRESSIVES EN EL CARRER: La identificació - La retenció - Registre personal o escorcoll - Confiscació.

- DETENCIONS "ORDINÀRIES": Introducció - Supòsits de detenció - Què passa durant el temps de detenció? - Consells pràctics en cas de detenció - Registre de domicilis i locals.

- LA LEGISLACIÓ ANTITERRORISTA: Introducció - A qui se li aplica? - Què suposa l'aplicació de la legislació antiterrorista? - La tortura.

- CONSELLS PRÀCTICS EN RELACIÓ AMB LA REPRESSIÓ: Preparació d'una acció - Realització de concentracions i de manifestacions - Què fer en el cas de detenció d'un/a company/a? - La videovigilància

- EL PROCÉS JUDICIAL: Estructura del procés penal - Altres processos judicials: el judici de faltes - Els nostres drets en un procés penal - Delictes dels quals habitualment ens intenten imputar - Què passa si ens condemnen? - Podem nosaltres denunciar a la policia? - El procediment administratiu sancionador.

- LA PRIVACIÓ DE LLIBERTAT: Els centres de "internament" d'estrangers - Els "centres de menors" - Les presons.

Us podeu descarregar la Guia Antirepressiva en format pdf en aquest enllaç del web de la CGT

www.cgt.org.es/spip.php?article1365

Campanya d'Objecció Fiscal CGT Catalunya 2009

Col·lectiu Catalunya

Com podríem definir l'Objecció Fiscal?

Dit de forma breu i senzilla, l'objecció fiscal és una forma de desobediència civil amb la qual es pretén aconseguir que es respecti el dret individual a l'objecció de consciència a les despeses militars. A nivell tècnic, del que es tracta és de desviar de l'impost sobre la renda una quantitat fixa de diners o el percentatge que correspon al Ministeri de Defensa d'acord amb els pressupostos de l'Estat cap a un projecte alternatiu i solidari. Entenem que aquests diners que estan pressupostats al Ministeri de Defensa no tenen com a objectiu defensar-nos de ningú ni de res sinó contribuir a augmentar la maquinària de guerra.

Com es fa l'objecció fiscal?

Es tracta de fer la declaració de renda normal fins que arribem a l'última pàgina de la declaració, a la casella on posa "quota resultant de l'autoliquidació", apartat 737. Aquest apartat inclou tots els impostos que paguem durant l'any. A continuació hi ha tota una sèrie d'apartats on incloem les deduccions. A la casella on posa "per guanys patrimonials (premis inclosos)" és on posem la quantitat que volem deduir per objecció fiscal. Per escollir la quantitat que volem desviar hi ha diferents vies:- Calcular el 5,5% de la casella 737. És el que es destina enguany al Ministeri de Defensa i per tant és el que ens reduïm.- Objecció fixa: És l'import que a nivell individual decidim objectar. La proposta és de 84 . En tot cas, cal tenir clar que en el fons el que volem és fer un acte de denúncia, per tant, finalment el que acabem desviant no és el més important sinó el fet mateix de fer l'objecció fiscal. Un cop ens hem deduït la part de l'objecció fiscal imprimim la declaració, ratllem la casella que hem utilitzat, i posem a sobre "per objecció fiscal". Un cop hem acabat amb la declaració cal que adjunem un rebut de la quantitat que es destina a un projecte alternatiu, aquesta quantitat haurà de coincidir amb la quantitat que ens hem deduït. Finalment, cal enviar al Ministre d'Hisenda, acompanyant la declaració de renda, una carta on s'explica què és el que fem i perquè ho estem fent, i omplir una enquesta i enviar-nos-la per tal que es pugui fer un cens de tota la gent que fa objecció fiscal. Tant el model de carta al Ministre d'Hisenda com l'enquesta del cens les podeu trobar als locals de CGT

o descarregar-les del web de CGT Catalunya: www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article2948

Per tal de realitzar un cens de la campanya i de la seva incidència us demanem que un cop hagueu fet objecció fiscal ens ho notifiqueu amb el vostre nom i el projecte al que heu donat suport. Ho podeu fer enviant el full de l'enquesta a: spccc@cgtcatalunya.cat

Propostes de projectes alternatius 2009 als que destinar l'objecció fiscal

ASSEMBLEA D'ATURATS/DES DE BARCELONA

El mes d'abril passat es va constituir l'Assemblea d'aturats i aturades de Barcelona. En un context de crisi com el que estem vivint en el qual ja hi ha més de 4 milions de persones que estan a l'atur organitzar-se esdevé una necessitat. L'atur està provocant que cada cop més gent tingui dificultats per arribar a final de mes, no pugui pagar les hipoteques i ha fet augmentar de forma preocupant els desnonaments. A més, l'atur, o més aviat la por a l'atur, està sent utilitzada pels empresaris per reduir els salaris i les condicions laborals. Així doncs, l'objectiu de l'assemblea és la de discutir estratègies i accions contra l'actual crisi i la situació específica que viuen les persones aturades i al mateix temps treure el problema de l'àmbit privat i fer-lo col·lectiu, alhora que es fa visible a

la resta de la societat. Nº de compte: 3025 0001 17 1433334811-

CAMPANYA APAGUEM LES NUCLEARS

L'energia nuclear té efectes molt nocius sobre la salut i el medi, sobretot si se'n considera tot el cicle, des de la mineria de l'urani fins als residus. A aquest fet cal afegir que el cicle civil de l'energia nuclear té nombrosos punts de contacte amb el cicle militar. I, per a acabar-ho d'adobar, si se'n contempla tot el cicle, és una ruïna econòmica, amagada pel fet que les inversions les paguem entre tots i totes. I pel que fa a les energies alternatives que són molt més respectuoses amb el medi i les persones ja estan disponibles. Ens cal només combinar-les adequadament segons les necessitats i les disponibilitats locals, l'aproximació dels centres productors d'electricitat i de les àrees de consum i, sobretot, amb una política d'estalvi energètic ben conduïda. Les llicències d'activitat d'Ascó I i Vandellòs II espiren el 2010 i la d'Ascó II, el 2011. És un bon moment exigir doncs, la renovació d'aquestes centrals nuclears i per tant, el tancament definitiu. Perquè és possible viure sense nuclears:

Nº de compte: 3025 0001 17 1433334811-

DESPENALITZACIÓ DEL TOP-MANTA, JA

L'Associació dels Sense Papers de Madrid i el Ferrocarril Clandestí estan duent a terme una campanya

per la despenalització del top-manta que reclama la modificació de l'article 270 del Codi Penal. Aquest article castiga amb penes de fins a dos anys de presó i multes desorbitades a qui intenta vendre CD's i DVD's pirates al carrer. Amb la campanya es pretén conscienciar l'opinió pública del patiment humà, injust i estèril, que està recaient els top-manta un dels sectors socials més vulnerables i precaris. La campanya exigeix la fi d'aquesta persecució tan desproporcionada a les persones que intenten sobreviure venent, que es posi en llibertat a totes les persones preses per aquest motiu i, per últim, el tancament de totes les causes penals obertes.

Nº de Compte: 2038 1847 90 3001842017

Per què la CGT dóna suport a l'objecció fiscal?

Perquè volem contribuir a impulsar el moviment antimilitarista obrint noves formes de participació i lluita. Perquè exigim una reducció progressiva dels diners que es destinen als exèrcits i a la indústria militar fins a la seva abolició. Perquè volem impulsar una lluita no violenta, activa i pública que defensi els drets de les persones i una societat més justa. Perquè entenem que la millor forma de resoldre els conflictes entre els pobles és el diàleg, la cooperació i la solidaritat. La CGT de Catalunya forma part de l'Assemblea d'Objecció Fiscal de Catalunya. Secretaria d'Acció Social CGT Catalunya

SENSE FRONTERES

Les violacions dels Drets Humans s'utilitzen pels estaments governamentals com a mètode per aplacar les lluites socials

La repressió que s'està vivint en les comunitats zapatistes és constant

La CGT per la llibertat dels presos/es polítics mexicans

Secretaria Relacions Internacionals CGT

La repressió no s'atura a Mèxic, l'assetjament a les diferents lluites és constant. El mes passat (abril) van detenir injustament als companys pertanyents a L'Altra Campanya: Jerónimo Gómez Saragos, Antonio Gómez Saragos, Jerónimo Moreno Deara, Miguel Demeza Jiménez, Sebastián Demeza Rera, Pedro Demeza Rera, Alfredo Gómez Moreno i de Miguel Vazquez Bru (Base de suport Zapatista, recentment alliberat), detinguts a Sant Sebastià Bachajón. Les detencions es van realitzar amb l'acusació falsa d'assaltar camins, quan els veritables responsables dels assalts estan clarament identificats i romanen lliure.

La situació de repressió que s'està vivint en les comunitats zapatistes és constant. Militars, diferents cossos policials i paramilitars no cessen en la repressió. Les campanyes governamentals d'assetjament són innombrables i qualsevol excusa és vàlida, creant una situació de guerra

de baixa intensitat contra les comunitats zapatistes. En aquest assetjament estan implicats els 3 partits polítics (PA, PRI i PDR) i els 3 nivells de govern (municipal, estatal i federal), que utilitzen ens afins com l'Organització Regional de Cafeticultors d'Ocosingo (OSCAO), o el grup paramilitar Organització per a la Defensa dels Drets Indígenes i Camperols (OPDDIC). Elements de la Seguretat Pública i les Polícies Preventives de Camins també participen en els operatius.

En realitat estem enfront de la lluita d'un poble per la seva llibertat i la seva dignitat. I aquest dret legítim és convertit, mitjançant falses acusacions del mal govern, en un delicte. Les persones tenen el dret de decidir què fer amb els recursos existents en el lloc on habiten i aquest dret ha d'estar per sobre dels interessos turístic-econòmics d'empreses o multinacionals.

Perquè el veritable rerefons del problema és la digna lluita que estan duent la Comunitats Zapatistes en defensa de la seva terra, l'aigua... i per tant de la vida, enfront de pro-

jectes com el corredor turístic "Centre Integralment Planificat Palenque-Agua Azul".

La repressió que s'està vivint a Mèxic és bastant preocupant, innombrables lluitadors socials estan

en les presons, com els companys de Atenco, amb penes que arriben fins a 112 anys en el cas d'Ignacio del Valle. Les violacions dels Drets Humans, els segrestos, les tortures, etc... s'utilitzen pels estaments go-

vernamentals com mètode sistemàtic per a aplacar les diferents lluites socials.

Des de la CGT i altres col·lectius considerem justa la lluita dels Municipis Rebels Autònoms Zapatistes per la seva oposició frontal als plans econòmics i exigim la llibertat immediata dels 7 companys indígenes Tzeltals adherents a la Sisena Declaració de la Selva Lacandona del municipi de Bachajón, així com la de totes i tots els presos polítics mexicans.

Per això el 30 de maig vam realitzar diverses concentracions a ciutats de l'estat espanyol, actes emmarcats dintre de la crida nacional i internacional que van realitzar col·lectius, organitzacions i individus adherents a La Sisena Declaració de la Selva Lacandona.

Cal seguir lluitant per la llibertat per a totes i tots els presos polítics i les i els desapareguts polítics, i per la cancel·lació de totes les ordres de presó contra lluitadors socials. Abaix els murs de les presons de Chiapas, Oaxaca, Estat de Mèxic, Guerrero, Tabasco... de tot Mèxic!

Campanya internacional: llibertat i justícia per a Atenco (Mèxic)

Frente de Pueblos en Defensa de la Tierra

Rebin una afectuosa salutació, però plena també de preocupació dels qui treballam per la pau. Com vostès saben, fa ja gairebé tres anys, els pobladors de San Salvador Atenco van sofrir la repressió i la violència, que encara avui manté a 12 persones preses, alguns d'ells amb severes condemnes que depassen els 100 anys de presó. El procés contra aquestes persones ha estat ple d'irregularitats i nombroses violacions als drets humans.

Des dels lamentables esdeveniments de maig de 2006, s'han impulsat nombroses accions i iniciatives per a assolir l'alliberament dels detinguts. Veiem, no obstant això, amb preocupació, aquestes terribles condemnes. La campanya nacional i internacional "Llibertat i Justícia per a Atenco" és una iniciativa de la Societat Civil mexicana per aconseguir a la llibertat dels 12 presos polítics empresonats durant la forta repressió governamental al maig de l'any 2006.

Les demandes de la campanya són:
- Llibertat als 12 presos polítics de Atenco.

- Revocació i anul·lació de les sentències a les i els perseguits.

- Respecte irrestricta dels drets humans de les i els detinguts i perseguits.

- Stop a la criminalització dels moviments socials a Mèxic.

- Càstig als responsables materials i intel·lectuals de les violacions als drets humans.

És per això que convidem les organitzacions i col·lectius de la comunitat internacional a participar en aquesta campanya política i social per unificar les nostres veus amb l'objectiu principal d'aturar la criminalització de la protesta. Per això demanem la llibertat als nostres dotze companys que estan presos i un càstig als responsables de les pràctiques de repressió i violació dels drets humans dels governs de l'Estat de Mèxic i Federal.

Com podem mostrar la nostra solidaritat?

Adherint-se a la campanya mitjançant el seu registre a la pàgina: www.atencolibertadyjusticia.com Poden registrar-se com col·lectius, comitès de suport o individus.

Amb cartes de suport als companys presos des de qualsevol part del

món. Aquestes es poden enviar a la pàgina, al correu: atencointernacional@gmail.com o al correu il·lustrat del diari la Jornada: svaladez@jornada.com.mx

Informant a la resta de la societat sobre els esdeveniments ocorreguts a Atenco i la situació dels nostres 12 companys presos. A través de taules informatives, campanyes mediàtiques, esdeveniments polítics i culturals, etcètera.

Obrint espais en els mitjans de comunicació comercials o alternatius per a parlar de la campanya i el cas Atenco a través d'enllaços via entrevistes telefòniques, per Skype, enregistraments o per escrit.

Convidant més organitzacions a adherir-se a aquesta campanya i realitzar accions de suport. Organitzant visites amb cossos d'observadors de Drets Humans per elaborar informes de la situació dels 12 companys.

Aquesta iniciativa no rep recursos de cap oficina de govern o fundació. Les activitats són patrocinades amb els recursos que qualsevol pot donar. Per donar suport econòmicament pots contactar-nos. Els fons recaptats són exclusivament per a donar suport les accions de la campanya.

SOCIAL

Trencat l'encanteri de "nous rics" i "tots rics", el PSOE igual que els seus homòlegs europeus, apliquen l'autoritarisme més cruel

Volen endurir, encara més, les seves polítiques migratòries.

La Llei d'Estrangeria i el pur i dur racisme dels Estats de la UE

Les condicions econòmico-polítiques basades exclusivament en el benefici pel benefici obliguen centenars de milers de treballadors a desplaçar-se a la recerca d'un lloc de treball

Desiderio Martín - Gabinet d'Estudis Confederal de CGT

El PSOE, coincidint amb la crisi econòmica, avui esdevinguda en recessió per obra i gràcia d'un model capitalista que assenta en la "barbàrie" les bases de la sociabilitat, ha endurit una llei, la d'Estrangeria, en el més pur "matonisme" dels empresaris ianquis en els temps de la gran depressió (1935-1938).

Els seus homòlegs europeus, no es queden curts: deportacions perquè sí, és a dir, perquè ja no són funcionals al mercat de treball; lleis d'integració, que obliguen l'immigrant

a subsumir-se en regles culturals falses i hipòcrites, fins a convertir-lo en serf; negació dels més elementals drets humans, com el dret al reagrupament familiar; i finalment l'empresonament en condicions ignominioses, fins a 40 dies a l'Estat espanyol i fins a 60 de mitjana en els països de la Unió Europea.

"Des del punt de vista del dret l'estrangeria és l'eina que Europa ha inventat per a crear i excloure no als estrangers, sinó als immigrants extracomunitaris pobres". I, a més de condemnar-los a ser pròfugs per no tenir papers, els neguen el dret a una vida que no sigui amb por i in-

seguretat, i a no ser persones visibles en els seus barris, en els espais públics, menys encara en els espais polítics.

Les condicions econòmico-polítiques, així com l'esgotament d'un determinat model de producció i distribució de mercaderies, basat exclusivament en el benefici pel benefici, ha obligat autoritàriament a desplaçar dels mercats de treball "regulats", és a dir amb papers, a centenars de milers de treballadors a l'atur, aturats, sense activitat remunerada.

D'aquests centenars de milers, els i les immigrants s'emporten la pitjor part. Uns, els més, perquè no han generat dret a prestació contributiva per atur i tots perquè perduda la remuneració escassa i discriminatòria en comparació de la que perceben els seus companys autòctons, penja d'un fil la seva permanència o residència en l'estat "d'acollida" i se'ls convida al vergonyant "retorn voluntari".

Diversos milers de "braceros", treballadors que seguien la ruta de les collites (taronges, olives, pomes, maduixa, etc.) i els hivernacles, avui són "vagabunds de les collites" que no seran recollides per ells. Els empresaris i l'Estat han assolit

que aquestes siguin recollides a preus suficientment baixos, per treballadors autòctons, del país. És ranci, però és real: primer els d'aquí. I, a més, el missatge és criminal, doncs qui sembla ser responsable del "no-treball, dels baixos salaris hora, de les jornades excessives", són els immigrants, ja que hi ha massa... Racisme institucional i racisme social.

La pitjor sortida és cap al treball submergit, en el qual, novament, centenars d'empresaris sense cap escrúpols, "recolliran" milers i milers de treballadors, els quals no només s'enfrontaran a les "males pràctiques laborals", com ara els salaris per sota dels convenis, les jornades de més de 60 hores setmanals; sense lliurances, sense dret a vacances i sense cotitzacions socials, sinó que entrarem de ple, en el "regne de la il·legalitat", on tot val i la vida de les persones desapareix a canvi un salari de supervivència.

Són treballadors en l'ombra, ocults a les obres, legals i il·legals, en les llars cuidant d'ancians i fills; amagats en els seus barris per por de que "l'autoritat", que no compareix en la inspecció del treball submergit, els demani papers i els porti a la

presó.

Trencat l'encanteri de "nous rics" i "tots rics", el PSOE igual que els seus homòlegs europeus, apliquen l'autoritarisme més cruel sobre milers i milers de persones: t'hem explotat -i bé-, t'hem fet creure que eres important -les nostres polítiques d'integració, els nostres ministres i instituts d'immigració-, les nostres partides de despesa social dedicades a la immigració per als ajuntaments, la nostra sanitat, la nostra escola pública... però avui immigrant pobre i extracomunitari, et recordem que és la nostra educació, la nostra sanitat, els nostres treballs, els nostres... i ara hi ha "escassetat" i tu, immigrant pobre i extracomunitari, no ets dels nostres.

I on es troba aquesta majoria social que pateix? Per ventura no existeixen més raons per a sortir al carrer exigint justícia social, redistribució de la riquesa, respecte dels drets humans fonamentals? Això cada vegada resulta més insuportable i tant de bo, siguem capaços d'exigir-nos responsabilitat, és a dir, que compareguem amb la nostra lluita, que ens plantem de cara davant el poder, contra els estats, els polítics, banquers, polítics i buròcrates.

Manifest de la REDI contra la reforma de la Llei d'Estrangeria

Xarxa Estatal pels Drets dels i les Immigrants

Manifest de la Xarxa Estatal pels Drets dels i les Immigrants (REDI) contra la reforma de la Llei d'Estrangeria, aprovat en l'última assemblea estatal de la REDI, celebrada els dies 25 i 26 d'abril a la ciutat de Barcelona.

Amb el teló de fons de la crisi econòmica el Govern Espanyol pretén endurir, encara més, les seves polítiques migratòries, culpabilitzant al col·lectiu immigrant de l'actual situació de deterioració del mercat laboral. D'aquesta forma pretén obtenir un doble objectiu, per un costat presenta les persones immigrants com a boc expiatori de les alarmants xifres d'atur, i, per un altre, divideix a treballadors i treballadores en autòctons i autòctones i immigrants, aïllant l'esforç d'ambdós col·lectius per combatre els efectes perversos de tants anys d'acumulació de beneficis a través de l'exploatació d'ambdós col·lectius.

A aquests interessos es deu el major enduriment de les ja repressives polítiques migratòries, tant en la Unió Europea com en l'Estat Espanyol. La modificació de la Llei d'Estrangeria respon a la filosofia descrita i col·loca, en conseqüència, al col·lectiu immigrant, en una situació de major vulnerabilitat econò-

mica, política, laboral i social.

La Xarxa Estatal pels Drets dels i les Immigrants (REDI), s'oposa la modificació de la Llei d'Estrangeria perquè:

A) Amb l'excusa d'adaptar la llei a les disposicions dels Tribunals Supremes i Constitucionals (dret a la vaga, de reunió, d'associació de les persones immigrants en situació de clandestinitat, etc.) es pretén realitzar una reforma que endureixi més les condicions de vida de la població immigrant. Les diferents sentències han vingut a considerar anticonstitucional determinades restriccions als drets d'aquest col·lectiu pel que l'única cosa procedent és derogar -les de manera immediata.

B) A través d'aquesta reforma es pretén adaptar a la legislació de l'Estat les diferents directives europees dirigides a la retallada de drets de les i els immigrants, entre elles la denominada "directiva de la vergonya".

C) La citada reforma s'emmarca en les polítiques que consideren a les persones immigrants com a simples eines econòmiques en el marc d'una societat on segueix prevalent, en primer lloc, l'acumulació capitalista.

D) Àmplia els terminis de detenció en els Centres d'Internament fins a 60 dies, que poden arribar a ser indefinits per causes "no imputables"

a l'administració, condemnant a romandre empresonades a persones que no han comès cap delictes.

E) S'obstaculitza la reagrupació familiar de les i els ascendents exigint que la persona que reagrupi tingui autorització de llarga residència i que ell o l'ascendent tingui més de 65 anys.

F) Es persegueix la solidaritat humana introduint com infracció greu (fins a 10.000 euros de multa) el suport i ajuda a les persones immigrants en situació d'irregularitat administrativa. Entre aquestes infraccions es troba la d'inscriure a les mateixes en un domicili a l'efecte d'alta en el padró municipal, amb el que se li tanquen les portes a drets fonamentals, com l'assistència sanitària i l'educació. Això implica, a més, criminalitzar i aïllar a aquest col·lectiu de persones per trobar-se en una situació de la qual no són responsables.

G) Restringeix els drets dels i les menors no acompanyats, que podran ser posat a la disposició dels serveis de protecció del suposat país d'origen sense garantir la reagrupació familiar. Prevalent, en conseqüència, la seva condició d'estrangers i estrangeres sobre la de menors i suposa una vulneració de tota la legislació de protecció dels i les menors i dels Drets Inter-

nacionals de Nens i Nenes.

H) Utilitzant un discurs d'igualtat de gènere suposa objectivament noves formes de discriminació cap a la dona immigrant, al condicionar el seu accés al món laboral impedit el reagrupament dels ascendents, màxim en moments que les polítiques neoliberals estan acabant amb gran part dels serveis públics, entre ells el de les cures a les persones i l'educació en la primera infància.

En conseqüència, exigim:

- La retirada de l'avantprojecte de reforma de la llei d'estrangeria i derogació de la pròpia llei per ser una clara eina per a la discriminació de les persones immigrants.

- El tancament immediat dels Centres d'Internament per a Estrangers per constituir una via, més de repressió i marginació de les persones migrants.

Contra la modificació de la llei de estrangeria, drets per a totes i tots
Ni CIES ni llei de estrangeria

Els col·lectius rupturistes de Terrassa uneixen forces en una nova assemblea

Directa Terrassa

Anticapitalista, antifeixista, antipatriarcal, no institucional i internacionalista són els cinc punts que defineixen l'ideari de l'Assemblea Popular Terrassenca (APT), una unió de diverses forces que es proposa construir alternatives als problemes concrets generats pel sistema.

El treball conjunt respon a la necessitat d'impulsar campanyes unità-

ries dins el marc terrassenc i l'assumpció dels cinc eixos ideològics és una condició necessària per poder formar-ne part. Si bé la participació es fa a títol individual i no en representació dels col·lectius, aquests sí que han assistit a l'assemblea de presentació de l'APT a través de membres de l'Assemblea d'Okupes, SAT, Endavant, l'Espai Democràtic Intercultural, Biterna, la CUP, la CGT, Kaos en la Red i III República.

La trobada va tenir lloc el dia 9 de maig -després d'algunes reunions prèvies- en un col·legi municipal. Durant la jornada, hi va haver temps per fer feina, però també per l'esbarjo, i s'hi va perfilar la primera campanya, que té com a objectiu denunciar l'actual crisi capitalista, una tasca que abraça aspectes molt diversos i cadascun d'ells prou importants: contra els ERO, de suport mutu entre aturades, per evitar els desnonaments (com està succeint

actualment al barri de Vilardell), de denúncia d'obres abandonades o contra la pressió dels bancs.

L'APT regula una coordinació que ja es practica informalment entre els col·lectius d'esquerra i una de les fites és treballar als barris, on els problemes colpegen amb més virulència. Si bé l'APT, en un primer moment, es planteja el repte de donar-se a conèixer i créixer, també ha d'estabilitzar-se i madurar per no perdre el llegat de tot allò que va

construït. Mitjançant accions visibles i participatives, l'APT vol erigir-se -sense ambicions, però amb empenta- en una de les vies a través de les quals la gent pugui canalitzar les seves inquietuds, problemes derivats de viure en una urbs cada cop més atomitzada i fagocitada per la gran Barcelona, amb molta població immigrada i amb un atur que afecta el 16% de la població activa. Aquest article ha estat publicat al número 138 del setmanari Directa.

Plataforma d'Afectats per la Hipoteca: contra el frau hipotecari i pel dret a l'habitatge

Plataforma d'Afectats per la Hipoteca

El passat 22 de febrer es va constituir a Barcelona la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca, i ja em organitzat diverses reunions i mobilitzacions d'afectats. Aquesta Plataforma denuncia que:

1. Hi ha milers de famílies en situacions dramàtiques, sense poder pagar la hipoteca o a punt de deixar de pagar-la. Moltes estan ja en fase d'execució hipotecària, pel que temen ser desnonades en els pròxims mesos. La mala regulació del sistema bancari espanyol fa que no només corrin el risc de perdre les seves cases i quedar-se en el carrer, sinó també de mantenir part del deute, ja que ara els bancs estan taxant els mateixos habitatges a preus inferiors.

2. L'administració no està proposant cap solució. La "moratòria ICO", anunciada pel govern, no només no resol el problema sinó que ho ajorna i ho complica a l'augmentar els interessos. A més, els criteris d'aplicació deixen fora a les famílies en situació de major vulnerabilitat i en molts casos els bancs es neguen a aplicar-la, ja que no estan obligats.

3. Les persones hipotecades denunciem que som víctimes d'un frau hipotecari generalitzat i d'unes clàusules contractuals abusives. Van ser els bancs els que van facilitar i van atorgar hipoteques a pesar que molts de nosaltres no érem subjectes de crèdit i teníem uns ingressos baixos. Van sobrevalorar la taxació de l'habitatge, inflant el preu, i augmentant així el deute contret. Però la llista d'irregularitats no acaba aquí: comissions abusives; contractació obligada d'assegurances cares i inútils; interessos variables referenciats a l'euríbor més uns diferencials desorbitats; informació esbiaixada, quan no enganyosa, sobre possibles augments de la hipoteca, etc. Tot això amb una finalitat inequívoca: optimitzar beneficis i sortejar els controls de risc que tot sistema creditici raonable hauria de tenir.

No neguem la nostra part de responsabilitat a l'haver signat un contracte que a dia d'avui no podem mantenir, a pesar de les condicions fraudulentament en que es van pactar moltes d'aquestes hipoteques. No obstant això fins a ara l'índex de morositat de les famílies ha romàs increïblement baix. A diferència dels bancs, que davant l'esclat de la crisi no han dubtat a exigir diners públics, les famílies endeutades han

completat els compromisos adquirits mentre han disposat d'una ocupació i els interessos l'hi han permès. Ara que ja no poden fer-ho, la resposta de les entitats creditícies ha estat intentar renegociar a favor de l'entitat o el recurs fulminant a l'execució hipotecària. Amb un agreujant: donada "la desvalorització" soferta pels pisos, és possible que qui els perdi segueixi devent diners a l'entitat que astutament els va endeutar. A més d'aquest cúmul d'irregularitats i despropòsits, no hem d'oblidar la responsabilitat de les diferents administracions públiques que han desenvolupat una legislació que solament ha promogut l'accés a un habitatge en règim de propietat com única forma d'accés a un habitatge estable i segura i que en la pràctica ha significat el sobreendeutament de les famílies, marginant altres formes d'accés a l'habitatge com el lloguer. El desgravament fiscal de la compra, la inestabilitat i inseguretat dels inquilins davant una llei d'arrendaments urbans que defensa els interessos del propietari, la desregulació del mercat hipotecari que permet hipoteques a 50 anys, la inexistència d'un parc públic de lloguer i la falta de control i restricció sobre el crèdit, han empès a milers de famílies a endeutar-se per sobre de les seves possibilitats per a accedir a un habitatge.

A més els bancs, al costat d'immobiliàries, administracions i mitjans de comunicació, durant molts anys van repetir que llogar era llençar els diners, que era molt millor comprar i que els preus dels pisos mai baixarien. Sota aquestes condicions, immobiliàries, bancs i caixes van aprofitar aquest context objectiu i van dedicar tot el seu aparell propagandístic a incentivar la compra i el sobreendeutament.

Per tot això l'assemblea d'afectats per la hipoteca exigeix solucions. Solucions que són justes, possibles i que ja que s'estan aplicant en altres llocs:

a) Parar els desnonaments, tant de les famílies hipotecades com dels avalistes, fins que s'hagi trobat una solució a la seva situació. I garantir als afectats l'accés a justícia gratuïta per a poder defensar-se en els processos d'execució. En qualsevol cas garantir que cap persona es quedi en situació de desemparament habitacional: un Estat democràtic respectuós dels Drets Humans no pot permetre que milers de famílies es quedin en el carrer alhora que milions de pisos romanen buits a l'espera de ser un negoci

MANIFESTACIÓN

PLATAFORMA AFECTADOS POR LAS HIPOTECAS

25 DE ABRIL, 16h

rendible.

b) Regular la dació en pagament, de manera que si el banc executa la hipoteca i es queda l'habitatge, el deute queda liquidat, com succeïx en altres països de la UE o a EEUU. És un abús bancari que estiguin expulsant a la gent de les seves cases i damunt els exigeixen el pagament de 20, 50 o fins i tot 100 mil euros.

c) Conversió del parc d'habitatges hipotecats de primera residència en parc públic de lloguer social. Que l'administració forci a les entitats financeres a assumir els preus reals dels habitatges fent que els bancs renunciïn a un percentatge significatiu del deute hipotecari perquè, a continuació, l'administració compri l'habitatge a preu d'habitatge protegit de règim general i l'antic propietari pugui romandre en ella com inquilí d'habitatge protegit, sempre que compleixi els requisits establerts per a ser beneficiari de la mateixa. Així no només s'ajudaria a les famílies hipotecades, sinó que hi

guanyaria tota la societat a l'augmentar el parc d'habitatge públic en lloguer. Una versió d'aquesta mesura s'està aplicant ja al País Basc, pel que es tractaria d'estendre'l a la resta de comunitats autònomes.

d) Realització d'una Auditoria social sobre el funcionament del mercat hipotecari. Existeixen indicis fundats que ens indiquen que la ciutadania ha estat objecte d'un gran frau que ha de ser investigat per a poder establir les responsabilitats d'entitats empresarials, bancàries, així com de les institucions públiques. La mateixa auditoria hauria d'aclarir on han anat a parar els beneficis milionaris que es van generar durant el boom immobiliari.

e) Establir els mecanismes, les reformes i les polítiques necessàries perquè l'accés a un habitatge adequat no torni a ser mai un negoci per a uns pocs i una esclavitud per a les famílies treballadores. En el cas del mercat hipotecari, establir per llei que el pagament de la quota

mensual hipotecària en cap cas sigui superior al 30% dels ingressos de la persona o unitat familiar, a un termini màxim de 20 anys.

Convidem a les persones afectades a sumar-se a aquesta Plataforma: la unió és la millor manera que tenim ara per a vèncer la por, les amenaces i els abusos dels bancs.

També convidem a entitats i col·lectius socials a donar suport aquest manifest, perquè és una tasca de tota la societat el forçar un canvi de model: de la bombolla immobiliària al dret a l'habitatge.

Així mateix, convidem a les administracions a establir un diàleg per a avançar en l'aplicació d'aquestes mesures. Mentre aquestes no s'apliquin, anunciem que iniciarem mobilitzacions i les accions necessàries per a fer respectar els nostres drets.

Més informació a: afectadosporlahipoteca.blogspot.com/ afectadosporlahipoteca@gmail.com

Ensenyament públic català: nova convocatòria de vaga el 10 de juny contra la LEC

Federació d'Ensenyament
CGT Catalunya

els sindicats CGT, USTEC-STES, CCOO, ASPEPC-SPS i FETE-UGT ens continuem oposant al projecte de Llei d'Educació de Catalunya i a la política educativa del Departament d'Educació

El Conseller d'Educació, Sr. Ernest Maragall, davant el rebuig manifestat de manera reiterada per la majoria del professorat i de la comunitat educativa, en contra del projecte de la nova llei d'educació, enlloc d'introduir canvis que vagin en la línia d'enfortir l'ensenyament públic i de resoldre els problemes plantejats en els centres, ha optat per fer una aliança amb CiU i pactar una llei que promou un model de creixement de la iniciativa privada sostinguda amb fons públics.

Lamentem profundament que el PSC i ERC hagin buscat el suport d'un partit de dretes per tirar endavant una nova Llei d'Educació, en lloc de buscar acords amb els sectors representatius del professorat, estudiants i la comunitat educativa i amb els sectors progressistes que defensen un sistema educatiu de qualitat que faci possible la igualtat d'oportunitats i la integració social per aquells sectors més desfavorits.

El text pactat de la nova llei impli-

ca:

- La generalització dels concerts sense un compromís clar en el compliment de les seves obligacions socials.
- La LEC promou un model de creixement de la iniciativa privada sostinguda amb fons públics.
- L'ampliació dels concerts a l'etapa del 0-3.
- L'establiment de nous concerts per l'etapa post-obligatòria: Batxillerat i Formació professional.
- La permissivitat en la segregació per sexes, cosa que implica que no hi ha cap voluntat de rescindir els concerts en aquells centres d'elit que, a més, escolaritzen de manera separada als nens i nenes.
- L'establiment de mecanismes pels quals es destini diner públic per la nova construcció de centres privats concertats.
- No promou ni garanteix l'equilibrada escolarització de l'alumnat entre les dues xarxes.
- Imposa unes condicions de treball del professorat sense acord amb la representació legal del mateix i es carrega la negociació col·lectiva.
- Continua mantenint els altres aspectes ja a bastament criticats pel professorat i per la comunitat educativa.

La proposta de LEC debatuda al Parlament ha derivat cap a les postures més conservadores anomenant una "Llei de país" a un projecte

que s'emmiralla en països amb els sistemes més segregadors, o-n fracassen la qualitat, l'excel·lència, l'equitat i la cohesió social.

És, per tant del tot imprescindible continuar mostrant el nostre rebuig a aquesta llei i estar molt atents al seu desplegament.

D'altra banda, el conseller continua imposant unes mesures amb les que, de manera totalment unilateral, i amb l'excusa de la crisi i la manca de pressupost, pretén empitjorar les condicions laborals del professorat dels centres públics així com devaluar la seva qualitat. Mesures que atempten contra les plantilles dels centres, que suposen una reducció efectiva de professorat, i que impliquen un augment de les hores de treball en detriment de la tasca de tutoria i coordinació pedagògica.

El Departament pretén

- * Retallar les plantilles dels centres.
- * Imposar de manera pretesament "voluntària" les hores extres al professorat.
- * Retallar l'oferta pública, tancant grups en els centres públics.
- * Fer desaparèixer l'oferta de batxillerat nocturn.

Davant d'aquesta situació les organitzacions sotasignades manifestem el nostre més absolut rebuig a les mesures que el departament està

proposant aplicar. Aquestes mesures van més enllà de la crisi, la seva implementació suposa carregar el pes de la crisi sobre el professorat i l'ensenyament públic i que, un cop superada aquesta, seran molt difícils de redreçar. A més són mesures, que no aporten solucions a les necessitats i mancances de l'ensenyament públic, ans al contrari van encaminades a deteriorar la seva qualitat actual.

Tot plegat ens porta a fer una crida al professorat i a tota la comunitat educativa per continuar mobilitzant-se i a ens obliga a fer una

Els principals punts

1. No volem aquesta Llei.
2. No a la desregularització horària. No a l'augment de la jornada lectiva.
3. No a la disminució de l'oferta pública d'ocupació. Ampliació dels pactes d'estabilitat.
- 4.- Cobriment de totes les substitucions des del primer dia.
- 5.- No a la retallada de plantilles.
6. No a la massificació. Increment de la construcció de centres públics.
- 7.- No als incompliments del departament d'educació.
- 8.- No al tancament de grups en els centres públics.
- 9.- No a la supressió dels Batxillerats nocturns.

SALUT I ANARQUISMES

En veu alta!

Pep Cara (Berga)

Sota aquest títol acaba de nàixer la «Publicació Intermitent de la Xarxa Anarquista». El primer número és un monogràfic sobre l'avortament, amb escrits que aborden des de diferents punts d'anàlisi l'avortament, més enllà de les consideracions legals i des d'una òptica llibertària. No he tingut res a veure en l'elecció del títol però haig de dir que m'agrada molt. Jo l'entenc com una afirmació de les idees, pràctiques, proposades i contradiccions anarquistes. Sense complexos. Cap a fora del ghetto, sense cap subordinació i amb totes les aspiracions del món mundial. Acceptant la nostra enorme heterogeneïtat («tants caps tants barrets» deia un dia), però constatant tot el que compartim, que és moltíssim i que ens ha de permetre, a les anarquistes, treballar juntes quan calgui i quan vulguem. I ja fa temps que cal i ja fa temps que moltes volem.

Però no parlaré només de coses bones. Vull parlar de com s'actua davant les agressions i les injustícies dins d'allò que alguns anomenen moviments socials. Tenim el cas de Berga on després de fer-nos el llit mentre lluitàvem contra l'ordenança de civisme, ens fan fora d'una ràdio de la qual érem pares per criticar els polítics que van aprovar l'esmentada llei i per acabar-ho d'arreglar el desembre passat ens l'amaneixen amb pedres i intents d'incendi, mentre l'assetjament personal i les agressions de "baixa intensitat" encara és hora que s'aturin, i sé de què parlo. També puc esmentar les silencioses agressions a la Torna de Gràcia ara fa més d'un any i en un sentit similar fa uns dies em comentaven unes altres agressions de gènere. No pretenc explicar aquests fets, ja que qui vol els pot conèixer. El que vull manifestar és el cansament que sento en comprovar com no passa res. La gent tanca files, l'amiguisme és superior al sentiment de justícia i, a l'igual que a la resta de la societat, no passa res. Comprovo dia rere dia com les complicitats amb aquestes injustícies s'estenen i envesquen fastigosament a molta gent suposadament conscient. Es volen presentar les agressions com a disputes personals, privades, poc clares i subjectives. Ara entenc millor a la gent que no en vol saber res dels "moviments socials" (lloc de tota la societat on la diferència entre pràctiques i discursos és més gran). Davant d'aquest panorama només em queda dir que em fot tant de fàstic l'agressor com qui el deixa entrar al seu ateneu, el justifica i li dona cobertura política. No vull capellans però això no vol dir que tot s'hi valgui. I ara sí, en veu alta: salut i anarquia!

TORNEM-HI

La puresa dels samurai

Pau Gomís

Si hi ha un discurs que cala fons entre la població és el de la por, el de la incertesa. Primer es va contagiar la por que causa el terrorisme internacional, i va fer que es sacrificessin drets i llibertats a canvi de seguretat. Després el pànic l'ha causat la crisi econòmica, creant condicions socials propícies tant pel retrocés laboral, com per al ressorgiment de propostes basades en la manu militari o amb un acusat caire xenòfob. I ara toca la grip porcina, o el virus gripal H1N1. La situació d'alerta és lògica i fins i tot positiva, però l'alarma és totalment injustificada.

D'on surt la por? Surt del contagi de la por del nostre veí davant de fenòmens que no pot controlar, o de contingències que és repeteixen i causen l'alarma. Aquesta por dona lloc a respostes irracionals: vedar els vols a Mèxic, sacrificar porcs a Egipte o les actituds xenòfobes envers els mexicans als EUA.

Per espargar la incertesa no cal un discurs massa profund, simplement una bona propaganda. En aquest món la publicitat és el millor canal per difondre polítiques que, d'entrada, no comptarien amb l'aprovació de la població. I en una situació de crisi contínua sempre surt alguna voluntat salvadora disposada a aplicar el bisturí per mantenir unes condicions econòmiques i socials que garanteixin tant la producció i l'acumulació il·limitades, com la submissió i el consum.

Un exemple seria la campanya publicitària de l'administració Bush sobre les armes de destrucció massiva a l'Iraq, adobada amb l'amenaça terrorista mundial, que va propiciar una guerra d'invasió on l'únic objectiu era el petroli.

La por immobilitza i aïlla; això és el que volen de nosaltres, que ens tanquem a casa. Que ens creiem que les solucions només poden venir de dalt i que tots sols no som capaços de canviar les coses.

Ens enganyen amb la publicitat, ens enganxen amb el crèdit i ens veiem obligats a consumir els seus productes de durada efímera, tant materials com immaterials.

A nosaltres correspon enfrontar-nos a aquestes premisses del capital, establint una comunicació directa i horitzontal per oposar-nos als missatges publicitaris verticals. Menys propaganda i més debat i reflexió, així com una veritable difusió de la cultura i de les idees.

Proposar davant la continua compra-venda, les relacions i afectes, la cooperació, l'intercanvi, la solidaritat i el recolzament mutu com a estil de vida. Valors perdurables davant la caducitat de missatges i productes.

La LEC i la educació infantil

Municipalització / privatització i desregulació

Federació d'Ensenyament de la CGT Catalunya

Sempre hem defensat una major implicació dels ajuntaments en l'educació. Però la municipalització de la LEC és una estratègia de privatització. El primer cicle d'infantil (0-3), conjuntament amb l'educació de les persones adultes, es transfereix als municipis quan ho demanin. El que recull el projecte no és nou. Els eixos polítics de com ha de ser l'educació a l'etapa 0-3 i la formació de persones adultes ja els van definir en el Pacte del Tinell on es recull que serà competència dels municipis.

Segons l'informe del Síndic de Greuges, 1 de cada 4 llars d'infants "municipals" –la majoria de les famoses 30.000 places públiques– són de "gestió indirecta"; és a dir, mantenen el cartell de "Llar d'Infants de l'Ajuntament de..." però són realment empreses privades que tenen la concessió. D'això se'n deriven tres conseqüències: unes condicions laborals més precàries i menys sou, els incompliments de normativa (augment de ràtios) i encariment per a les famílies.

Art. 143. Competències de les entitats locals

4. A petició dels ens locals, es podran transferir o delegar les competències per a la creació, organització i gestió de centres de primer cicle d'educació infantil, d'ensenyaments artístics i d'educació de persones adultes d'acord amb la planificació educativa.

Disposició final segona:

1. El Govern de la Generalitat de Catalunya garantirà els recursos suficients per afrontar la prestació dels serveis de titularitat dels quals traspassi o delegui als ens locals.

2.- Una educació infantil 0-3 assistencial

Els experts destaquen que aquesta etapa és fonamental en el desenvolupament futur dels infants. És per aquest motiu que sempre s'ha reivindicat considerar 0-3 com una etapa educativa i no només assistencial.

Aquesta lluita va veure els seus fruits en el redactat de la LOGSE que la considerava per primera vegada i desenvolupava el seu currículum.

Art. 54.2. En el desenvolupament reglamentari del primer cicle de l'educació infantil s'han de preveure mesures de flexibilitat per fer possible la seva adaptació, principalment a les necessitats dels infants i també a les de les famílies i

ha de preveure la possibilitat de diferents models d'organització i de funcionament que permetin conciliar la vida laboral amb la responsabilitat primordial dels pares en la cria i l'educació dels fills.

La conciliació de la vida laboral i familiar passa per uns horaris i una jornada laboral que permetin l'atenció als fills i aquesta ha de ser la nostra lluita. No han de ser les llars d'infants ni cap altra alternativa encara més desregulada (com les ludoteques, etc.) les que han d'adaptar els seus horaris a les necessitats que tenen les famílies com a conseqüència de les exigències del mercat laboral.

Reconèixer plenament el caràcter educatiu d'aquesta etapa és posar en primer lloc les necessitats de l'infant, i adaptar a aquest objectiu el model d'organització i de funcionament. Una cosa molt diferent és generar el model d'organització i funcionament en funció dels horaris de les famílies. Ens parlen de "conciliació de la vida laboral i familiar" mentre es tramita al Parlament europeu la directiva europea de les 65hores.

A més, cal una oferta de places públiques a les llars d'infants suficient per cobrir la demanda que hi ha d'escolarització dels infants de 0 a 3 anys. En el projecte de llei no es menciona el dret de les famílies a una plaça 0-3 pública i gratuïta.

Art. 181. Finançament del primer cicle d'educació infantil

1. El Departament, en els termes previstos en la planificació, estableix una oferta de places a per a infants de zero a tres anys.

2. Per tal de posar en servei aquestes places i, preferentment, per satisfer les necessitats d'escolaritza-

ció d'infants situats en entorns socioeconòmics o culturals desfavorits i zones rurals, d'acord amb la planificació i els requisits prèviament establerts, el Departament subvenciona la creació i consolidació de places per a infants de zero a tres anys en llars d'infants de titularitat municipal.

3. El Departament pot subvencionar, d'acord amb els criteris establerts pel Govern, l'escolarització en llars d'infants de titularitat privada que assumeixin el compromís de col·laborar, en aquesta activitat que desenvolupen sense finalitat de lucre, a l'assoliment dels objectius del sistema educatiu.

3. Encara més desregulació.

L'aprovació de la LEC obra la porta a la desregulació del sector. Fins ara el Decret 282/2006 de 4 de juliol regula les condicions que ha d'acomplir un centre per tal de poder ser una llar d'infants. L'esmentat informe del Síndic de Greuges ja assenyala que el decret va ser un pas enrere en la qualitat d'aquesta etapa, doncs va suposar una ampliació de ràtios, entre d'altres. La publicació del decret va comportar que un nombre important de centres que no complien aquestes condicions quedessin fora de qualsevol control. No obstant, aquests centres segueixen funcionant i molts ajuntaments comptabilitzen les seves places per poder dir que tenen prou oferta encara que les condicions siguin lamentables. El decret marcava com a mínim unes condicions per a totes les llars d'infants però el projecte de la LEC no marca cap requisit general i ho redueix a un acord amb cada ajuntament.

Art. 54.5. Correspon al Departament,

en col·laboració amb els ajuntaments, determinar els requisits que han de reunir els centres educatius que imparteixen el primer cicle d'educació infantil, referits als aspectes educatius del projecte, les instal·lacions i el personal dels centres. En aquest marc, en que cada ajuntament podrà determinar les condicions que tindran les llars d'infants del seu municipi, totes ho podran ser.

En defensa de l'ensenyament públic

- No a l'assistencialisme
- Ple reconeixement del caràcter educatiu del 0-3
- Ple reconeixement del dret de l'infant de 0-3 anys a tenir una plaça pública, gratuïta i de qualitat. Obligació de la Generalitat a garantir-la.
- No a la municipalització de les 42 llars d'infants del Departament d'Educació.
- No a la política privatitzadora d'externalitzacions dels serveis educatius i de gestió indirecta de les llars d'infants públiques.
- Recuperació de la gestió pública directa de les llars municipals privatitzades.
- Homologació dels docents públics del 0-3 amb la resta de l'etapa infantil.

No es pot esperar més, cal passar a l'acció per exigir que es retiri la LEC. El problema del projecte no és que li manqui tal o qual punt, el problema és que presenta un projecte global de privatització dels sistemes educatius a Catalunya present com a model el concertat. Per això es diu que no a aquesta LEC i se'n demana la retirada del projecte.

La Barceloneta és un barri popular i no un lloc per especular

Plataforma per la Defensa de la Barceloneta

A la Barceloneta ens neguem a ser un barri turístic. Estem farts d'una política urbanística que beneficia només a uns pocs, de processos de participació que només són per quedar bé i d'una ciutat on cada cop és més difícil sobreviure.

- Després de saber que en els darrers quatre mesos s'han concedit 55 llicències d'apartaments turístics, malgrat que l'Ajuntament s'havia compromès a perseguir-los, i no a fomentar-los. Són 55 habitatges menys.

- Després de conèixer la possibilitat que s'eliminin els aparcaments del barri sense que hi hagi cap alternativa per aparcar, i de saber que es transformaran molts carrers, sense que els veïns poguem decidir quins ni com, malgrat que el Districte s'havia compromès a fer un barri per

a i amb els veïns.

- Després d'assabentar-nos que no s'ha canviat res del pla dels ascensors, que segueix vigent, sobrevolant el barri i els seus veïns amb menys ingressos com un voltor carronyer; que no hi ha cap paper, cap acord formal per a canviar el pla, malgrat que la regidora ha anunciat a bombo i plateret que modificaria el pla i que fins s'esforçaria per anul·lar-lo.

- Després de saber que 1.220.000 euros de la Llei de barris es destinaran al Taller Barceloneta i als seus programes de participació; sabent que el que ells anomenen "participació" és només una consulta als veïns per quedar bé; mentre prometen fer un barri a mida dels veïns i buscar solució als problemes socials i d'habitatge que hi ha en un barri popular que lluita per continuar sent-ho.

- Després de constatar que perquè la Llei de barris beneficiï realment

els veïns i veïnes, haurem de tornar escarrassar-nos-hi; perquè 740.000 euros de la Llei de barris es dedicaran a construir l'Espai de mar, amb una empresa privada que ho gestionarà i en treurà beneficis; malgrat que s'havien compromès a invertir en benefici del veí i no del lliure mercat: inversió pública i benefici privat.

- Després de veure com l'Ajuntament ha donat el vist-i-plau a la pujada de tarifes del Club Natació Atlètic Barceloneta, tot i haver proclamat que el que volen és ajudar la gent gran i els jubilats.

- Després de veure dia rere dia com veïns de tota la vida, o que van venir i van decidir quedar-se, han de marxar perquè l'especulació els fa fora del barri i l'Ajuntament no fa res per regular els preus; tot i les promeses en temps d'eleccions de protegir el veí i de garantir el dret a l'habitatge.

- Després de comprovar que els

veïns no comptem si no som rendibles econòmicament i veure com s'inverteix més en equipaments per al turisme (Hotel Vela, Bus Turístic) que en solucionar els problemes del barri; després d'adonar-nos, cada cop que es rescindeix un contracte de lloguer o quan l'Ajuntament negocia amb el Port (Hotel Vela i Nova Bocana), que no pot ser que els pobres visquem davant del mar...

- Després de tot això, tornem a tenir clar que si no ens volen sentir, ens farem escoltar; que si no ens volen davant del mar ens n'hauran de treure a la força; que si intenten fer-nos enfrontar entre nosaltres (tot dient que és el veí el que especula i oblidant que és l'Ajuntament qui regula) ens unirem i deixarem clar que la Barceloneta no és un barri turístic sinó un barri popular i que seguirà sent-ho.

Per tot això, exigim:

- L'anul·lació definitiva del "pla dels ascensors".

- El tancament de tots els apartaments turístics, que no es concedeixi cap més llicència, i la conversió d'aquests pisos en habitatges de lloguer social.

- Que no s'eliminin places d'aparcament si abans no hi ha una alternativa clara sobre on aparcar a preu popular dins del barri, així com un compromís que no es concediran més terrasses de bar en carrers peatonalitzats.

- Regular els preus dels habitatges, sobretot els de lloguer.

- Rebaixar les quotes del CNAB (sobretot per als jubilats), i compromís que cap equipament públic tindrà gestió i beneficis privats..

- Que s'inverteixin els diners de la Llei de barris en solucionar els problemes d'especulació existents (construcció d'habitatge de lloguer social i adquisició d'edificis amb la mateixa finalitat per a les persones que viuen al barri actualment), i els problemes socials (sostre per als sense-sostre, construcció d'una escola-bressol, ajuda a les famílies a l'atur...)

- Frenar l'especulació al barri i protegir els veïns amb mesures i compromisos reals i no només amb bones paraules.

Et convidem a adherir-te a aquest manifest amb la teva firma.

Vine els dissabtes al matí a la plaça del Poeta Boscà i els dilluns, dimarts i dijous de 17 a 19h al carrer Pescadors 49.

L'assemblea de la Plataforma per la Defensa de la Barceloneta i l'AVV l'Òstia és cada dimarts a les 20h a Pescadors.

Dossier Informatiu sobre les Penes Multa

Col·lectiu Catalunya

“Què és una pena-multa?” és un dossier informatiu de 30 pàgines editat l'abril de 2009, que inclou els següents apartats:

- què és una pena de multa?
- insubmissió a les penes-multa
- diferents casos repressius
- orientacions legals
- manual d'insolvència
- dossier jurídic

Una pena de multa és un concepte que apareix arran de la reforma del codi penal de 1995 i retocat el 2003 que consisteix en una condemna econòmica fruit d'un procés judicial per delictes o faltes que es pot substituir per penes privatives de llibertat al propi domicili o a un centre penitenciari. Amb aquest tipus de condemnes, una persona pot entrar a la presó per impagament d'una multa i la impossibilitat de ser embargada.

La pena de multa es fixa en les sentències amb una duració i una quantia econòmica concreta: l'extensió mínima serà de deu dies i la màxima de dos anys i la quota diària tindrà un mínim de 2 euros i un màxim de 400.

Els jutjats tindran en compte la situació econòmica del condemnat, segons el seu poder adquisitiu, els seus ingressos, les obligacions o les càrregues familiars. Si la condemnada no satisfà voluntàriament o per embargament la multa imposada, quedarà subjecta a una responsabilitat personal subsidiària d'un dia de privació de llibertat per cada dues quotes diàries no satisfetes. També es podrà acordar que la responsabilitat subsidiària es compleixi mitjançant treballs anomenats en benefici de la comunitat.

Més informació i contactes:

alespenespunyalades.blogspot.com
proupenes@gmail.com

>>> Descarrega't el dossier a:
www.moviments.net/noalplacau-fec/

> EL FAR

ÀCRATES I POETES

L'igualadí Joan Ferrer

Ferran Aisa

Joan Ferrer i Farriol (Igualada 1896-Monteuil 1978), era d'ofici assaonador, doncs, la capital de l'Anoia era aleshores el principal centre productor del ram de la pell. El jove Ferrer va ésser alumne del prestigiós Ateneu Igualadí de la Classe Obrera i molt aviat es va afiliar a la CNT. Ferrer per la seva tasca sindical i solidària fou detingut i tancat a la presó Model de Barcelona. L'any 1918 el trobem participant en el decisiu Congrés de Sants de la Confederació Regional catalana, on es va decidir la creació dels Sindicats Únics. Ferrer era un gran afeccionat a la lectura i llegia tot el que queia a les seves mans tant de sociologia com de literatura universal, d'aquesta manera els obrers manuals s'anaven il·lustrant. Joan Ferrer va començar també a escriure articles a publicacions locals, "Germinal", "Sembrador."

El 19 de juliol de 1936 va participar a l'ocupació de l'Ajuntament d'Igualada i amb les forces d'esquerra constituïren el Comitè Revolucionari, Ferrer ocuparia el càrrec de Segon Alcalde de la seva ciutat. La seva capacitat periodística el van portar a dirigir el Butlletí CNT-FAI d'Igualada i a formar part de la redacció de la "Soli". L'any 1937 Joan Ferrer va ésser nomenat director del diari confederal "Catalunya". Acabada la guerra s'exilia a França on visqué totes les penúries de la diàspora, camp de concentració, guerra mundial, etc. Ferrer, finalment, s'establí a París, des d'on va col·laborar a la reorganització de l'organització confederal a l'exili. Durant molts anys fou el director de "Solidaridad Obrera" de París, posteriorment de "Le Combat Syndicaliste" i va col·laborar a les publicacions llibertàries "Umbral", "Cénit", "Espoir", "Terra Lliure..."

Escrigué centenars d'articles que algun dia s'haurien de recollir en un volum per fer justícia a tots aquells que no van deixar mai que s'apagués el foc de la torxa.

Entre la seva obra destaca el llibre memorialista "Costa Amunt", on aplega les vicissituds d'ell mateix i de molts companys de viatge. Ferrer, a més, va escriure prosa, teatre i poesia, "Garbuix poètic" n'és un exemple. Àngel Samblancat li va escriure el pròleg, en què deia:

"No és estrany doncs, que en un ambient on es feia art amb el cuir, Ferrer se'n tragés un cor d'amant -de Petrarca- i de pensador platònic, sempre amb domini del seu Pal las per sa Musa com deu ocórrer en qualsevol gènere de lira amb cordes..."

El "Garbuix poètic" de Ferrer consta de tres parts: "Aigües de broc" (proses líriques), "intermedi" (poesia) i "La fira de la veritat" (comèdia). El literat català Ferrer va participar en diversos Jocs Florals de la Llengua Catalana a l'Exili, i l'any 1949 aconseguí ésser premiat per la composició "Oració al pa".

Els seus poemes d'intermedi fan referència als difícils temps dels anys quaranta com "Pedrera de Magrí":

"Pedrera de la Magrí,
a cent mil llegües de mi
Amagridora pedrera,
Tast d'infern, malson, cendrer,
lloc d'anar i de mal sortir".

Dinamita de cervell

Leucip de Milet i la Setmana Santa

Jordi Martí

Sento de fons els timbals que repiquen mentre milers de persones endolades omplen els carrers per seguir les despulles d'un ésser torturat que un cop mort, suposadament, ressuscitarà per salvar-les. Al voltant d'aquest suposat poder per sobreviure a la mort del cos, s'ha construït un dels edificis totalitaris que més transcendència ha tingut en les vides de les persones que vivim en aquest tros de món en tota la nostra història.

La victòria del cristianisme va fer desaparèixer gairebé tots els "pensadors del cos" que l'antiguitat havia vist néixer i pensar. Alhora, Plató va ser construït com a gran referent únic i el cristianisme el va banalitzar per fer-lo entenedor a la gran massa. Hi ha dos móns, en un el cos pateix i es conhorta pel patiment, i en l'altre l'ànima gaudeix de la vida eterna si l'estada entre els mortals ha estat l'"adequada". Per això cal dominar el cos, per això cal negar el cos, per això cal esclavitzar el cos.

La Setmana Santa cristiana, més enllà del folklore, és un bon moment per parlar dels que, abans que nosaltres, han reivindicat el cos i han negat aquesta falsa vida del més enllà que amb tanta propaganda anuncien els capellans d'ahir i d'avui. Parlem de Leucip.

Leucip és un filòsof grec de la vida del qual es tenen molt poques dades, de fet molts autors han dub-

tat sobre si era un home o una dona, sobre si era un pseudònim que utilitzava Demòcrit i fins i tot sobre la seva existència. El cert és que la seva obra sí que existeix i ens ha arribat.

Michael Onfray, en el primer volum de la seva "Contrahistòria de la filosofia", titulat "Les savieses de l'antiguitat", que estic llegint ara, el situa com el primer filòsof hedonista. No entraré ara en les interessantíssimes opinions que porten l'autor francès a escriure aquesta petita enciclopèdia de la filosofia que no segueix el camí trillat de Plató-cristianisme-alemanys perquè ja en parlaré un altre dia, però sí que ho faré sobre el presumpte Leucip.

Leucip de Milet (pels volts de 460-370 aC) és un autor sense rostre però amb obra i algunes cites esparses en obres d'altres autors que ens l'acaben de definir. El filòsof de Milet hi exposa la seva visió del món, un món que ell veu format per àtoms, buit i moviments, que desenvoluparien els primers dintre del segon. No hi ha res més. Aquí no hi ha ni reremons, ni ànimes, ni altres móns. O bé, si hi són, estan formats per realitats tangibles, perceptibles i concretes. Onfray afirma que "només amb aquesta opció, senzilla, clara i inequívoca, Leucip acostava els homes a un món real immanent i la seva única dimensió material. La data de naixement de la filosofia coincideix amb el moment en què es despatxen els mites, les faules i les religions".

Quan els àtoms s'organitzen d'una forma determinada, aquests provoquen simulacres, o sigui, imatges fetes a semblança d'una cosa, representacions. Els déus, en el pensament de Leucip, passen a ser simulacres. Aquesta física radical i senzilla -ahora que discutible, com tot- inclou la situació dels déus al costat dels somnis nocturns o les fragàncies de l'olivera. I que bé que hi estaven allà...

En un text de Climent d'Alexandria,

es comparà Leucip a Lykos, dient que els dos pensaven que "l'alegria veritable és l'objectiu de l'ànima i que s'obté a través de les coses belles i la seva contemplació". Onfray insisteix que bellesa aquí vol dir plaer, com a excel·lència, virtut, noblesa... Per tant, aquesta ànima, que també seria tangible i física, obtindria la seva màxima alegria i felicitat amb el plaer, mai amb el sofriment. Per pensar-hi una mica.

Jornades a Barcelona sobre el País Valencià (del 5 al 21 de juny)

Negres Tempestes

Divendres 5 de juny a les 19.30h al Tercer Assalt. Miquel Amorós, historiador i analista social. "L'anarquisme valencià durant la República i la guerra Civil" Tractem la fundació de la FAI, de la cultura llibertària com a cultura de classe, de la lluita entre reformistes i revolucionaris dins la CNT, de la formació de la Columna de Ferro, de les col·lectivitzacions, del trasbalsament ideològic del moviment llibertari amb la col·laboració política, i de la contrarevolució republicana i stalinista a la reraguarda.

Dissabte 13 de juny a les 19h al Casal Popular de Les Corts "Colònia Castells". Josep Lluís Blázquez, del Centre de Documentació del Casal Popular de Castelló. "El moviment obrer durant el postfranquisme i la transició. Un cas comarcal: La Plana"

Repassarem els conflictes originats amb l'aparició de noves formes de treball a una comarca eminentment agrícola, passant per la legalització dels sindicats, les vagues, l'antifranquisme, i la consciència de classe i nacional. Tot això sense deixar de banda el sector citrícola, fortament arrelat com a conseqüència de la profusió de minifundis per tota la comarca.

Diumenge 14 de juny a les 19h al CSA Can Vies. Documental "Ser Joan Fuster" de Llorenç Soler, 2008

A partir de l'arxiu literari i fotogràfic de l'escriptor i d'altres fonts documentals, i de les declaracions de més de trenta persones que el coneixien, es construeix un retrat intel·lectual i humà de l'assagista i articulista Joan Fuster, i impulsor de la modernització del País Valencià en uns temps molt difícils, des d'una perspectiva crítica i rigorosa.

Divendres 19 de juny a les 19h al CSA La Nova Carboneria. Jordi Muñoz, professor de Ciències Polítiques de la Universitat Pompeu Fabra. "El País Valencià serà d'esquerres o no serà? Estructura social i conflicte identitari al País Valencià"

Els conflictes al voltant de la identitat col·lectiva dels i les valencians que es van donar a redós de la transició sovint han estat analitzats sense tenir en compte el rerefons social. En aquesta xerrada oferirem un breu repàs als termes principals del conflicte conegut com la 'Batalla de València' tot fent especial èmfasi en el paper de la burgesia valenciana, les bases socials de l'anticatalanisme i la vinculació entre el valencianisme fusterià i les esquerres valencianes. Una anàlisi de classe del conflicte identitari que ens aportarà algunes de les claus per entendre'l, i per interpre-

tar també el País Valencià d'avui. Diumenge 21 de juny a les 19h al CSA Can Vies. Documental "Del roig al blau. La transició valenciana" de Llorenç Soler, 2004

La transició política propicià l'escenari ideal per a fer esclatar el conflicte sobre la identitat dels valencians, que condicionaria el seu futur democràtic. La formulació d'una nova concepció nacionalista de la valencianitat, assumida per part de l'antifranquisme, col·lionà amb l'arrelat regionalisme defès pels sectors socials més conservadors, tenint com a resultat un dels episodis més convulsos de la recent història valenciana. En un terreny guanyat per la visceralitat, la irracionalitat, la manipulació i la demagògia, uns i altres, persones i formacions polítiques, tractaren d'adaptar-se a les circumstàncies per tal d'assegurar-se un espai a la nova societat que es vislumbra.

El periòdic Diagonal afronta una nova etapa

Col·lectiu Editor del Diagonal

El passat 30 de abril el periòdic quinzenal Diagonal complia 101 números. Després de quatre anys demostrant que és possible treure al carrer un quinzenal sense grups econòmics ni partits polítics darrere, sustentat en milers de subscripcions i organitzat de forma assembleària, Diagonal inaugura una nova etapa. Ens reinventem per a funcionar millor, per a entendre i explicar els esdeveniments en profunditat i per a seguir reflectint alternatives i propostes de canvi social. L'estructura de seccions del periòdic canvia per a millorar la nostra organització interna i per a millorar l'enfocament informatiu pel qual apostem des del principi, interpretar la realitat d'una forma integradora.

A partir d'ara, els esdeveniments en el plànol econòmic, polític i mediambiental s'abordaran conjuntament en una mateixa secció, ja que estan estretament vinculats. La secció de "Sabers" inclourà temes de memòria històrica, ciència, noves tecnologies, mitjans de comunicació i altres àmbits. L'opinió de lectors i lectors tindrà major cabuda a l'unir-se la secció de "Cartes i Debat", i es crearà un apartat de "Serveis" amb recursos d'utilitat que van des de les receptes econòmiques a propostes per a defensar-se de les hipoteques. La perspectiva dels moviments socials seguirà sent l'eix del projecte i s'incorporarà de forma transversal en totes les seccions, unint les lluites amb les temàtiques i contextos que treballen. La secció "Proximitats" desapareix per a donar pas a "En Moviment", que realitzarà pa-

noràmiques en profunditat sobre moviments i organitzacions socials concrets.

En aquesta nova etapa, el disseny serà més atractiu i amb recursos més diversos, alternarà formats curts i llargs i s'incorporarà l'humor a totes les seccions. La nostra web serà més útil, ja que s'actualitzarà diàriament amb continguts que no han tingut cabuda en l'edició impresa i rebrà comentaris de visitants.

Aquest canvi respon, d'una banda, a les demandes que hem anat rebent quant a fer un periòdic amb un format més flexible i obert a la participació i, per un altre, a la reiterada necessitat del col·lectiu d'organitzar millor les seccions i repartir el treball.

La primavera passada vam obrir un procés de discussió en el col·lectiu amb diversos plenaries i vam començar a consultar a gent subscripta i lectora. A més d'obrir l'adreça diagonal101@diagonalperiodico.net per a recollir propostes, vam iniciar una gira de trobades amb subscriptors que ens ha dut a més de deu ciutats de l'Estat. Malgrat les limitacions temporals i la dificultat per a articular el procés, hem intentat dotar-lo de la màxima horitzontalitat.

Obrim aquesta nova etapa a un pas d'assolir les 5.000 subscripcions, l'objectiu que ens marquem el 2005. En quatre anys, hem passat de 1.300 a 4.500. Un 25 % s'han aconseguit en els últims mesos, en plena crisi, el que demostra que cada vegada més gent aposta pels mitjans alternatius, independents i contrainformatius. I cada vegada som més: al col·lectiu editor, format per una trentena

de persones, s'han unit milers de persones que col·laboren des de tot el món; han sorgit les separades mensuals de Cantàbria i Aragó, a la qual s'ha sumat recentment una altra a Iruña i s'estan gestant redaccions a Astúries i Canàries. Volem donar-vos les gràcies perquè res d'això existiria sense la xarxa de col·lectius, organitzacions i persones que doneu suport el projecte.

Encara que seguim avançant, encara queda molt per a convertir-nos en un periòdic viable econòmicament i que informi sobre l'actualitat dels moviments socials.

Per això ara més que mai necessitem el suport de tota la gent que ho fa possible: lectors/es, subscriptors/es, lluites socials, mitjans alternatius, independents i comunitaris... Si teniu ganes i temps disponible, podeu escriure a echarunamano@diagonalperiodico.net Us animem a recolzar-nos en aquest nou canvi perquè tot no segueixi igual, per a dinamitzar i fer més creatiu Diagonal i incidir de forma eficaç i constructiva en la realitat, proposant i afirmant altres relacions socials.

Més informació: www.diagonalperiodico.net

> DES CARTES MAUDITES

Contra l'actualitat (1)

Carlus Jové

L'actualitat no és el present; ni tan sols un temps més immediat que el present. L'actualitat és la dissolució del present mitjançant la separació dels diferents elements que el conformen. El caràcter unitari del present és reemplaçat per la sempre fragmentària realitat de l'actualitat, generant una infinitud de petites illes aïllades que mai arriben a formar un arxipèlag. Així, la realitat convertida en actualitat se'ns apareix com a quelcom inabastable per a l'individu, tot i el seu vertiginós grau de gestionabilitat.

L'actualitat, precisament, es caracteritza per la idea de gestió de successos aïllats, en oposició a la idea d'acció que acompanya el present, la qual és entesa habitualment com un moviment dins un tot complex i unitari.

L'actualitat, en canvi, no pot ser complexa, per definició, car és una disbaixada recopilació de membres solts. La seva complexitat rau tan sols en aquesta disbaixa i la impossibilitat de fer-se'n un mapa de territori.

El present es caracteritza per un "sentir-se aquí", un "estar actuant" en què el subjecte es confirma com a tal. L'actualitat, pel contrari, és un constant "escolar-se de les mans" en què l'individu no pot sinó contemplar; el subjecte, en la mesura que el subjecte és aquell que és defineix per la seva capacitat d'acció, desapareix. El seu lloc és ocupat per l'individu que observa però no actua, que veu però no comprèn, que sap però no coneix, que opina però no realitza el seu pensament...

L'actualitat és el temps ideal de la societat espectacular.

Dins l'actualitat la ideologia perd la raó d'ésser, car no té on subjectar-se. Les coses succeeixen i, certament, hi ha qui les fa succeir; però la idea de cos social unitari que vincula les diferents accions, sotmetent-ne unes a unes altres, vinculant-ne unes a unes altres, desapareix per donar pas a un tot-no-res parcelari que no es pot afrontar com a totalitat, ja que mai és "un", tan sols multiplicitat.

La ideologia desapareix, en conseqüència, perquè la ideologia és necessàriament una idea del tot, de l'ú.

Davant fets isolats, emperò, tan sols poden donar-s'hi idees concretes, de ràpida caducitat, desvinculades entre si, inconnexes de tota realitat més enllà de la seva efectivitat.

Dins l'actualitat no té sentit el "tot o res" característic de la ideologia. Una sempre preferible tercera via és la que sortirà al pas per garantir que "res" no canvia o, el que és en el fons el mateix, que "tot" continua igual.

L'actualitat, per tant, no admet els canvis perquè ella mateixa es concep com a mòbil, tot i mai sortir del seu propi eix.

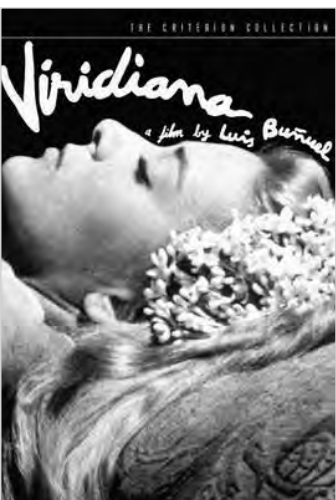
Pel·lícules

"OCAÑA. RETRATO INTERMITENTE"
Ventura Pons (1978)
Visió intimista del pintor andalús José Pérez Ocaña, un personatge que va marcar la vida popular a la Barcelona dels anys setanta.

"RECURSOS HUMANOS"
Laurent Cantet (2000)
Una intel·ligent aproximació al funcionament de les oficines de recursos humans en el món laboral actual i a l'actitud del sindicalisme i la presa de consciència dels treballadors.

"VIRIDIANA"
Luis Buñuel (1961)
Comèdia negra irreverent en contra la religió que va provocar les iras del Vaticà i la censura franquista, Conté la famosa escena de la recreació del Sant Sopar de Leonardo.

"WORKING MAN'S DEATH"
Michael Glawogger (2005)
Documental sobre l'explotació laboral i la misèria que pateixen actualment els obrers a diferents països: Nigèria, Indonèsia, Xina, Pakistan i Ucraïna.

> MÉS MEDIA

Catàleg de l'Exposició "Pedagogies Llibertàries. Les cultures de la llibertat en l'anarquisme ibèric"

L'exposició "Pedagogies Llibertàries", realitzada a iniciativa de la CGT de Burgos, que està recorrent l'Estat espanyol de la mà de les Federacions Locals de la CGT i dels Sindicats d'Ensenyament, ja conta amb el seu catàleg, el qual també es presenta com un material pedagògic i formatiu per al seu ús en escoles, instituts i centres socials i educatius. A partir d'aquest moment, cada lloc per on passi l'Exposició tindrà el llibret com expressió del que l'exposició descriu i explica...

L'Exposició consta de 15 panells, en els quals s'oferix un recorregut per les diferents teories llibertàries sobre educació i es recuperen algunes de les nombroses experiències que al llarg de la història s'han portat a terme i se segueixen desenvolupant. D'aquesta forma volem contribuir no només a la recuperació de la memòria històrica pel que concerneix a l'ensenyament llibertari, un dels pilars fonamentals de l'anarquisme, sinó que també volem oferir alternatives pedagògiques a l'educació autoritària, jeràrquica i competitiva que avui dia ens volen tornar a imposar governs i partits polítics. Aquesta exposició la volem difondre per instituts d'ensenyament, centres d'educació permanent, universitats, entitats culturals i, per descomptat, per totes les seus de CGT.

Per a més informació i demanar l'exposició, cal escriure al correu: nadiemasquenadie@yahoo.es

Més informació sobre l'exposició: www.cgt.org.es/spip.php?article1215

Per descarregar el llibret-catàleg de l'exposició, aneu a: www.cgt.org.es/spip.php?article1366

Exposició sobre la crisi

Es tracta d'una sèrie de panells editats per la CGT, Baladre i Ecologistes en Acció que conformen una exposició que analitza la crisi econòmica, social i ambiental que estem patint.

Els continguts dels panells són els següents:

- Com funciona el capitalisme?
- Causes de la crisi
- Conseqüències del capitalisme: la crisi global
- Alternatives

Us convidem a consultar i utilitzar aquesta exposició en les vostres activitats, locals, etc.

Podeu trobar i descarregar els panells en la següent adreça: www.ecologistasenaccion.org/spip.php?article13506

Hi ha versió en català.

Creiem que és un material molt complet, tant per les seves anàlisis i plantejaments, com pels interessants exemples que incorpora; atractiu, gràcies a l'equilibri entre informació escrita, gràfics, taules i fotografies, que facilita la seva lectura; i dirigit tant a activistes socials com a persones amb coneixements bàsics sobre economia i temes ambientals.

L'anarquisme organitzat en els orígens de la CNT

Equipo CEDALL

Acaba d'aparèixer a la pàgina web del CEDALL el nou llibre de l'historiador Joan Zambrana, "El anarquismo organizado en los orígenes de la CNT-Tierra y Libertad 1910-1919" que ens endinsa en alguns aspectes poc coneguts de l'anarquisme ibèric en els temps de constitució i finançament de la CNT.

A través d'un buidatge exhaustiu del periòdic anarquista "Tierra y Libertad" l'autor ha pogut inventariar trossos dispersos de la "realitat llibertària" que fins a avui ens eren desconeguts i que podran ser d'utilitat per a nous treballs d'interpretació sobre la gran influència social de l'anarquisme ibèric en el nostre país.

El treball s'inicia amb una recopilació de tots els articles que apareixen en la publicació anarquista, assenyalant el nom de l'autor i una petita explicació de contingut, passant posteriorment a l'enumeració i selecció d'alguns editorials de "Tierra y Libertad" que ens assenyalen les preocupacions i temàtiques més importants de l'anarquisme

organitzat en l'Estat espanyol.

En segon lloc se'ns avança un "mapa" de recepció de la premsa llibertària que ens ressalta i situa al

voltant de 1000 poblacions en l'estat espanyol i 300 poblacions en l'àmbit internacional, on el portaveu àcrata arribava amb una certa regularitat, indicant-nos el grau d'importància que va adquirir la premsa llibertària durant aquesta època.

Finalment l'autor ha inventariat els diversos grups anarquistes que apareixen nomenats i assenyalats en "Tierra y Libertad" i que en la seva totalitat sumen al voltant de 600 grups d'afinitat en l'àmbit de la geografia espanyola i 150 grups àcrates en un espai internacional. En aquest mateix capítol s'han historiat els variats intents que van desenvolupar els grups anarquistes per a arribar a un nivell de coordinació estable en l'Estat espanyol que anés més efectiu i eficaç per a

desenvolupar i ampliar la influència de l'anarquisme ibèric en els seus aspectes organitzatiu i propagandístic.

Per posar un exemple dels diversos centres d'interès que "Tierra y Libertad" enumera podem assenyalat els següents: la interrelació i suport a la CNT, la defensa de la condició lliure i igual de la dona en relació a l'home, la necessitat de la revolució social com marc necessari per a superar el capitalisme i arribar a una societat anarquista, l'aposta per una educació no castrodora i llibertària, la crítica al papanisme polític de la Restauració que "gens fa" i "molt diu", la solidaritat i organització de les lluites obreres, la defensa dels presos socials i polítics, la solidaritat amb les revolucions mexicana i russa, etc...

Pàgines web

ÉDITIONS RUEDO IBERICO

<http://www.ruedoiberico.org/ruedo.php>

Web de la mítica editorial antifranquista. Aplega nombroses dades sobre la seva història, els llibres publicats, els autors, fotografies, documents, notícies, etc.

EDITORIAL VIRUS

<http://www.viruseditorial.net/>

Virus editorial és un projecte col·lectiu autogestionat dedicat a l'edició i distribució (comercial i alternativa) al servei dels moviments socials i de les editorials afins.

Llibres

“Un planeta de metròpolis (en crisis). Explosión urbana y del transporte motorizado, gracias al petróleo.”

RAMÓN FERNÁNDEZ DURÁN
Ecologistes en Acció (Libros en Acción), Baladre, Zambra i CGT. 63 pàg. Any: 2009.

Nota de premsa

Un altre text fonamental de Ramón Fernández Durán. Clar i contundent sobre l'inici de la fi de l'era dels combustibles fòssils. Les interrelacions amb la crisi financera, econòmica, alimentària, climàtica i ecològica agreugen aquesta situació. Si es vol saber que està passant en el món des d'una perspectiva crítica i ecologista aquest és el millor aperitiu per a conèixer-lo.

Un planeta de metròpolis (en crisis), forma part del llibre en curs lent de redacció sobre crisi energètica mundial i col lapse civilizatori de Ramón Fernández Durán.

El text realitza un recorregut pels processos d'urbanització mundial en els últims cent anys, i és una de les peces de l'anàlisi del segle XX, a la qual es dedica una especial atenció a causa de la importància de la dimensió espacial en el capitalisme global. En ell no s'aborda l'evolució del món rural al llarg del

passat segle, doncs aquesta anàlisi s'efectua en altra part del futur llibre, encara que s'apunten nexes amb ell.

La crisi global multidimensional en marxa, de caràcter financer, econòmic, alimentari, climàtic i ecològic, amb forts i determinants interrelacions amb la crisi energètica mundial, a la qual se suma la crisi d'hegemonia d'EEUU, es manifestarà especialment en les metròpolis, d'aquí la importància de conèixer la realitat del "planeta de metròpolis" que presideix la realitat urbana del segle XXI.

Igualment, un element fonamental de l'actual crisi financera internacional és la seva interrelació amb la crisi immobiliària mundial, i encara que aquesta s'ha desenvolupat especialment en els últims anys, i no és l'objecte específic d'aquest text, doncs serà analitzada més endavant, el present treball permet entendre com al llarg de les tres últimes dècades, principalment, es van asseure les bases per al batibull immobiliari que ha sacsejat, i sacseja, gran part del planeta.

"La cara fosca de Bolonya"

Assemblea de Personal Docent i

Investigador i Personal d'Administració i Serveis.
Edicions Bellaterra 2009.

Nota de premsa

El llibre "La cara fosca de Bolonya" inclou diversos articles que tracten tant sobre la mercantilització de la universitat pública com sobre la "brutal i mediàtica" descàrrega policial al moviment estudiantil universitari a Barcelona del 18 del passat mes de març.

Una eina de denúncia contra el model d'implantació neoliberal del Pla Bolonya a l'àmbit de l'Estat espanyol.

El llibre arrenca amb diversos articles que serviran al lector per fer-se una idea prou clara de quina és la situació de partida en tot aquest debat educatiu. Conclou amb dos manifestos que al moment d'editar-se aquest volum estan sent signats per professors, investigadors i personal administratiu i de serveis de la Universidad Complutense de Madrid i de la Universidad de Zaragoza, una manera de fer avinent que la iniciativa de l'Assemblea de PDI-PAS catalans ha obtingut ressò més enllà. Aquesta incorporació de treballadors/es universitaris a la denúncia pública del que pretén ser la reconversió universitària que està en marxa, i uns altres signes, com la interrupció d'aquest procés a Facultats com la d'Econòmiques de l'UAB i la de Filosofia de la UB, són proves esperançadores que demostren fins quin punt s'equivocaven aquells que deien que la lluita d'estudiants/es i ara també de professors/es contra Bolonya era inútil. Ha valgut i valdrà la pena continuar-la.

Des de l'enllaç que us passem a continuació es pot descarregar la totalitat del llibre en format digital. http://assembleapdiPAS.universidadpublica.net/sites/default/files/La_Cara_Fosca_de_Bolonya.pdf

"La Lleida anarquista. Memòries d'un

militant de la CNT durant la República, la guerra civil i el franquisme"

CÉSAR BROTO VILELLA
MIQUEL ÀNGEL BERGÉS SAURA
Pagés Editors. Lleida 2006

Nota de premsa

La vida de César Broto abasta pràcticament tot el segle xx i ho fa des de la militància anarquista i confederal: a Lleida fins a la Guerra Civil i a Barcelona i Madrid (secretari nacional de la CNT clandestina l'any 1945) sota el franquisme, fins que fou empresonat. Broto patí tres anys de guerra i més de vint de presó. Les seves memòries ens atansen al dia a dia d'un militant de la CNT durant la Segona República, en una Lleida allunyada i, alhora, equidistant dels dos centres tradicionals de l'anarquisme espanyol, Saragossa i Barcelona. Lectures, família, condicions de treball i condicions socials, el món sindical, paisatges urbans ja desapareguts, personatges lleidatans de l'esquerra dels anys trenta oblidats sota la dictadura... I explica de primera mà com es va formar i com actuava l'anarquisme a les comarques de Ponent.

> L'ACRATOSCOPI

¿Els Ramones eren un grup de Dretes?

Jaume Fortuño

Recordo la decepció que em va suposar saber que des d'un dels meus grups Punk de sempre, es recolzava les polítiques dels ultra neoconservadors nord-americans com Ronald Reagan i Bush pare. No cabia en la meua ingènia construcció adolescent de la rebel·lió a través de la contracultura, que aquells 4 grenyuts gamberros irreverents fossin de dretes, i defensessin allò contra el que creïem lluitar. Bé, en realitat va ser un dels seus membres qui va portar al grup a aquesta posició pública; en Johnny Ramone amb la seva cantarella de "god bless Bush president". Johnny va passar 2 anys de la seva joventut internat en un escola militar, on la duresa de la disciplina el convertí en un rebel. Però això canvià a partir dels 20 anys, edat a la què el rentat de cervell que havia patit feu efecte i es declarà conservador, tal com sintetitza en la seva frase; "la gent sempre és liberal quan es jove, però jo espero que canviïn quan vegin com es el món de debò", una opinió entranya per a un guitarrista Punk. Però no tant per a algú que es capaç de dir a Rock-deLuxe: "vam respirar més tranquils en saber que Reagan estava bombardejant Líbia." I així en Johnny va viure essent un fatxa fins l'any 2004, en que morí recolzant la invasió d'Irak.

Els comentaris de Johnny Ramone van topar amb la oposició d'un altre dels membres del grup; el cantant Joe Ramone, comportant repetides baralles entre tots dos. Joe estava més inclinat a defensar les víctimes de la injustícia social i a prendre part en causes culturals o ecològiques més vinculades a una postura d'esquerra, i per tant rebutjava l'imperialisme capitalista i reaccionari d'en Johnny, que se sentia orgullós de ser l'ambaixador del partit republicà en el món del Rock, tal com ell mateix declarà al Hall of Fame l'any 2002. Com sovint passa a la vida els conflictes polítics es van mesclar amb els assumptes personals, i la dona a qui Joe estimava es va acabar casant amb en Johnny. Això va fer que els dos Ramone no es parlessin durant anys, i també inspirà la lletra de la cançó "The KKK took my baby away".

Amb un baixista com en Dee-Dee Ramone que va proposar una imatge de quatre braçalets amb una esvàstica com a portada del primer disc, un empresari musical sense escrúpols com en Marky Ramone darrere la bateria, o lletres tan militaristes com Blitzkrieg Bop, Judy Is a Punk, Comando, Let's Go o Today your Love, Tomorrow the World, la filantropia de Joe era un oasi aïllat, però malgrat tot ell seguia creient en un món millor per a nosaltres. La dualitat entre Joe i Johnny il·lustra la contradicció que continuarà donant-se en el Punk fins als nostres dies; ¿musica per la insurrecció popular o entreteniment contrarevolucionari?

En memòria de Joe Ramone

Revistes

ALTERNATIVE LIBERTAIRE
www.alternativelibertaire.org/
Revista mensual d'Alternative Libertaire, organització comunista llibertària francesa,

Catalunya. Juny de 2009

EKINTZA ZUZENA
www.nodo50.org/ekintza/
Històrica revista llibertària editada des del País Basc,
ekintza@nodo50.org

ILLACRUA
www.illacrua.cat
Revista mensual alternativa dels Països Catalans, editada per l'Associació Cultural Illacrua.

PARAULES PER LA PAU
Full informatiu que edita la Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau.
www.tinet.org/~tgnapau/

INSUBMISSOS A LES PENES-MULTA

'Hem desobeït les lleis per protestar contra allò injust'

"L'objectiu amb la insubmissió a les penes-multa és saturar el sistema repressiu de l'Estat"

> LA FRASE...

"La mili va ser un veritable problema per a l'Estat quan les presons es van omplir de joves insubmisos"

"He tingut una formació ideològica basada en la desobediència, a no acceptar ni col·laborar amb allò injust [...] Hem desobeït les lleis per protestar contra allò injust i la resposta lògica era no col·laborar amb l'aplicació de les condemnes"

La Panerola, revista del Camp de Tarragona

Cada any els moviments socials es veuen obligats a pagar desenes de milers d'euros en els costos de la repressió: multes, fiances, advocats, ajudes a preses... Afrontar aquestes despeses provoca un desgast sobre les persones que en formen part i una pressió afegida sobre la ja de per sí precària situació econòmica d'aquests moviments. D'aquesta forma el poder, a més del fet de castigar i dissuadir, fa que les nostres lluites per la transformació social es vegin limitades per l'obligació de defensar-nos de la repressió. Per això, negar-te a pagar una multa injusta es no només utilitzar la desobediència civil contra l'autoritat, sinó també esdevenir invulnerable al seu xantatge econòmic. Per això d'insubmis a les penes multa del pla Caufec va haver de passar 10 dies de presó per no pagar una multa de 60 euros. Ell es troba ingressat a la presó pel fet d'escalar un gratacels i els que destrueixen la muntanya per la qual passejàvem podríem-se dels diners que els hi paguem. Parlem amb ell i li fem arribar la nostra solidaritat en aquest món al revés.

La multa ve d'una lluita molt canyera i lloable que teniu a Esplugues des de fa molt temps... Podríeu posar-nos en antecedents?

Des de l'any 1991 les associacions veïnals s'oposen a la destrucció de la muntanya d'Esplugues perquè els negocis del totxo i la majoria absolutista del PSOE van voler fer

una urbanització de luxe, un parc empresarial amb dos gratacels i un exagerat centre comercial sense el consens de la població. En tot aquest temps l'hem frenat com s'ha pogut amb eines legals i accions penalitzades. Darrerament ens estan arribant les conseqüències judicials de les nostres protestes.

Com i per què decideixes desobeir la multa, tot i jugar-te la pena de presó?

He tingut una formació ideològica basada en la desobediència, a no acceptar ni col·laborar amb allò injust. El pla Caufec és immoral i la nostra oposició "il·legal" ens ha comportat més de 200 denúncies a més de 60 persones. Hem desobeït les lleis per protestar contra allò injust i la resposta lògica era no col·laborar amb l'aplicació de les condemnes. L'ingrés a presó ens ho preniem com una acció de protesta per tal de visibilitzar la repressió als moviments socials per accions tan legítimes com protegir el nostre pulmó natural.

Quina ha estat la reacció de l'aparell de la "justícia" davant del cas de la teva desobediència civil i política?

Sempre ens han matxacat a multes i judicis dels quals ens anàvem ensortint prou bé. Altres sentències o denúncies prescrivien abans d'aplicar-se la condemna i en aquesta hem arribat fins el final del procediment judicial. En un principi vam valorar que no s'atrevia a decretar l'ingrés a presó perquè la campanya prèvia i els comunicats públics evidenciaven que tindrien certs

problemes d'ordre públic si entrava a la presó. Finalment han hagut de complir les seves lleis i ordenar una situació que creiem se'ls hi ha girat en contra per la resposta al carrer.

Quin ha estat el tracte judicial/personal que has rebut mentre has estat perseguït i atrapat per part de l'estat?

Conec la dinàmica d'una comissaria i anava molt mentalitzat i preparat per assumir l'estada a la presó i per això entenien l'autoritarisme, la prepotència i el tracte com una merda dels diferents mercenaris com quelcom "lògic". Per això i pel sotmetiment que es busca dins d'una presó anava relativament protegit. El fet que aprofitessin que jo estava allà tancat per citar-me irregularment a declarar el mateix dia per onze delictes diferents sense poder parlar amb la meua advocada ni poder preparar la declaració quan la resta de persones imputades amb mi no estan citades fins l'octubre, va ser un cop baix que no esperàvem.

Com valoreu la resposta que us ha donat la gent del teu entorn i dels moviments socials catalans en general?

En general, la gent ha participat dels actes convocats i ha difós el tema, però sempre ens agradaria que tothom estigués fent accions cada dia i imaginant autònomament la manera de convertir l'emprisonament en un altaveu de protesta. A Esplugues ha mancat implicació de moltes persones per a poder fer una campanya de difusió per tot el poble, però la solidari-

tat a altres pobles o barris i de diferents col·lectius ha estat admirable per a fer 10 dies de lluita permanent.

Des de que vas decidir dur a terme l'impagament de la multa, vas estar difonent la història a través de xerrades, material, el blog, etc. Algunes de les persones que ho sentim ho trobem engrescador i hi voleu col·laborar perquè hi veiem una sèrie de propostes per a noves formes de lluita. Creieu possible que aquestes noves estratègies arribin a convertir-se en moviments de desobediència col·lectiva a l'estil del que va suposar la insubmissió?

L'objectiu amb la insubmissió a les penes-multa és el de saturar el sistema repressiu de l'Estat. Sempre he pensat que la participació del màxim nombre de persones en les manifestacions i les accions és fonamental per reduir el cost repressiu.

En aquest sentit, la mili va ser un veritable problema per a l'Estat quan les presons es van anar omplint de joves insubmisos.

Les accions en les que hem estat denunciades 20 o 30 persones mai han arribat ni tan sols a jutjar-se. Així és que si la gran quantitat de gent deixa de pagar multes i no accepta cap pena substitutòria, encara que s'assumeixi o no l'ingrés a presó, el sistema judicial podria entrar en un procés de col·lapses. La lluita per aconseguir aquests fruits ha de ser, no obstant, decidida i valenta, com ho va ser en el seu moment l'estratègia antimilitarista que es va dur a terme i de la qual hem parlat abans.

> LES PARAULES SÓN PUNYS

Paraules

Jordi Martí Font

Amor

Que hi ha moltes menes d'amor o molts significats associats a aquesta paraula és una evidència que crec que no cal repetir. Un d'aquests significats, precisament el que fa de motor de bona part de la creació cultural humana és un invent del segle XII. I malgrat ser-nos tan propera en el temps la seva data de naixença, malgrat no ser "natural" sinó "invent", avui ja ens és imprescindible. Imprescindible per a la felicitat que dona la vida viscuda a fons. Un amor que no anul·li ni esdevingui presó per als presoners o platja final on encallin els nostres vaixells pirates coronats amb bandera negra. Un amor que sigui motor de la vida de què volem ser protagonistes i no excusa moral per al control... ni del cos, ni del cor, ni de la ment. Un amor que es doni sense esperar tornada tot i que en trobar-la aquesta ens faci ser els éssers més feliços del món que coneixem. L'amor cantat sense clíxés i viscut sense cuirasses metàl·liques. L'amor entres persones lliures que saben abandonar una part d'aquesta llibertat per tal que la felicitat sigui camí i alhora objectiu. Sense dogmes de cap mena però també sense 'kitch' de cap color, sense que sigui refugi de la por o cova dels malsons que el desconeixement dels altres en fa omplir.

Amor!, perquè "no suportem els bavosos que ho fan tot calcant paper, que són bava mentre viuen i els cucs se'ls escapen de tant de fred".

Créixer

Dogma entre els dogmes. Déu entre els déus. Créixer és tan imprescindible per al capitalisme com respirar ho és per als humans. I ser cada dia més -sigui el que sigui- ens és positivitzat des de petits en cada un dels esports que practiquem, en cada un dels problemes que resollem, en cada un dels estudis o feines que desenvolupem. El creixement és sempre positiu, comporti el que comporti, destrueixi el que destrueixi, arrasi el que arrasi.

En depèn el nostre benestar! No ho sabíeu? En som fills! No ho sabíeu?

Els oracles que preveuen el nostre futur i ens el fan desitjar alhora que mentre l'esperem ens parlem de les bondats de ser més gent, de ser més rics, de ser més ràpids, de ser més productius... i de créixer per arribar a aquests "més". I fem el que sigui per créixer, i ens pleguem a cada una de les seves ordres o consells, esdevenim defensors del nostre creixement com a única garantia de la felicitat que sempre anhelem i que només de tant en tant treu el nas a les nostres vides en forma d'imatges esbiaixades i borroses a on volem anar però on mai no arribem.

Quan veiem els desastres que aquest creixement constant produeix, que aquesta forma de créixer ocasiona, pensem que no hi tenen res a veure i que més creixement ho arreglarà, o que una altra forma de creixement ho solucionarà. Estem tan cecs que no gosem dir i ni tan sols pensar que allò que ens cal és preguntar-nos per què. Tindríem la resposta ràpidament. Per res que ens doni felicitat, per res que no sigui la reconsagrada mania que tenen els amos de ser cada dia més rics i més poderosos.